

Художник Петро Орам

Уайт П.

Пригоди Тото та її друзів. — К.: Світло на Сході, 2008. — 176 с., мал.

ISBN 978-966-2089-02-8

Збірка оповідань для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку. Оповідання згруповані навколо головного персонажу — мавпочки Тото, яка через необізнаність та зухвалість постійно опиняється в скрутних ситуаціях.

Подолати труднощі їй допомагають вірні друзі.

Книга має виховну спрямованість, впроваджену опосередковано — через дотепні та цікаві оповідання.

© Світло на Сході, 2008

© Світло на Сході, 1995

© Licht im Osten, 1991 (Russian)

© Paternoster Press, 1984

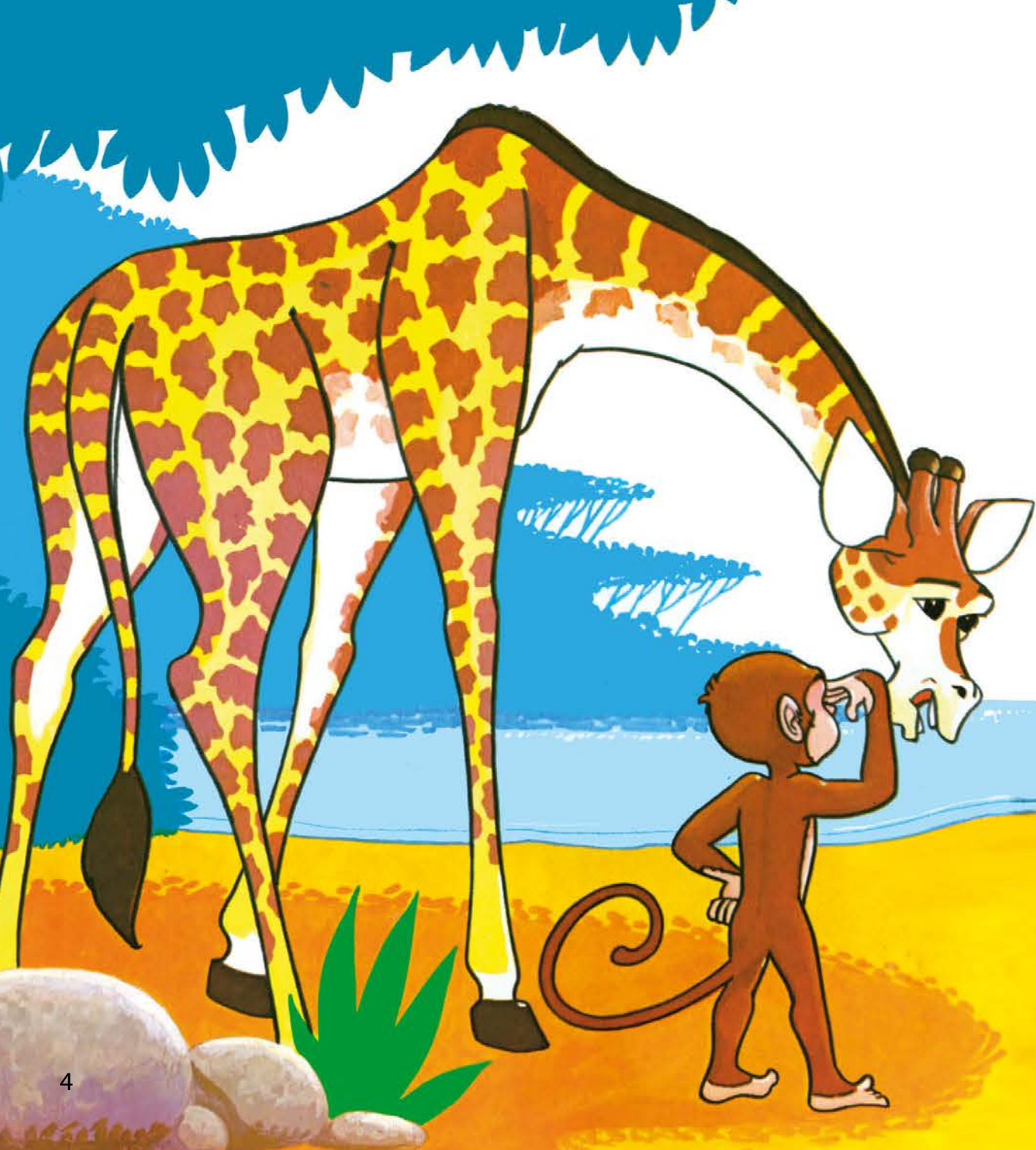
ПАУЛЬ УАЙТ

ПРИГОДИ ТОТО
ТА ЇЇ ДРУЗІВ

Художник Петер Орам

ГІПОПОТАМ БУХУ

Чудовий сонячний день. Мавпеня Тото і жирафа Твіга граються в джунглях біля озера. Вони скачуть і стрибають, поки не стомлюються, а тоді сідають відпочивати на м'яку шовковисту травичку.

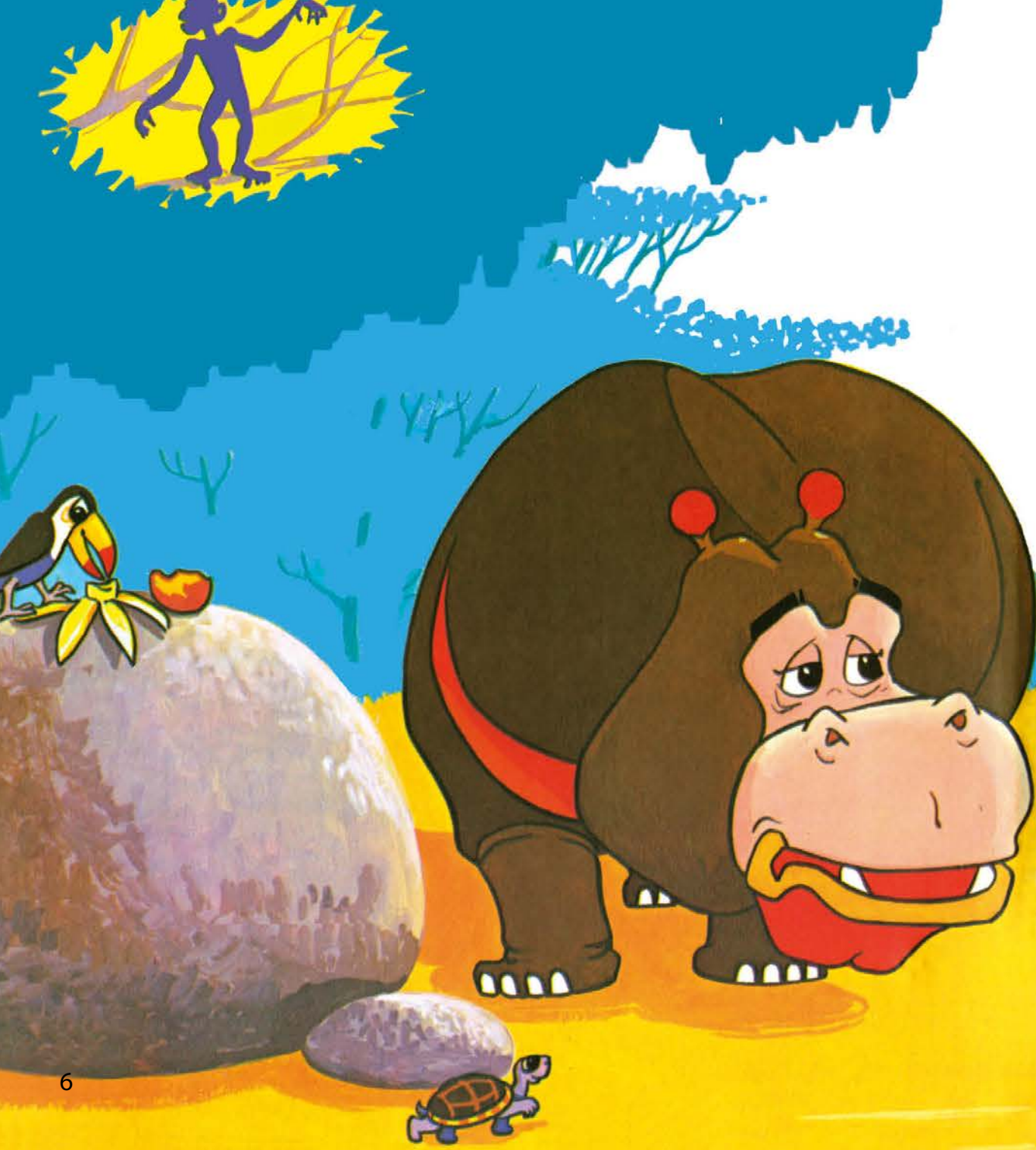
— О, дивись, хто йде! — вигукує Тото.

Твіга сміється:

— Бідолашний Буху! Цікаво, які думки ховаються зараз у його великій голові. Від одного його вигляду мені стає сумно.

— Нещасний старий Буху, — погоджується Тото. — Він такий сумний. Чи можемо ми якось розвеселити його?

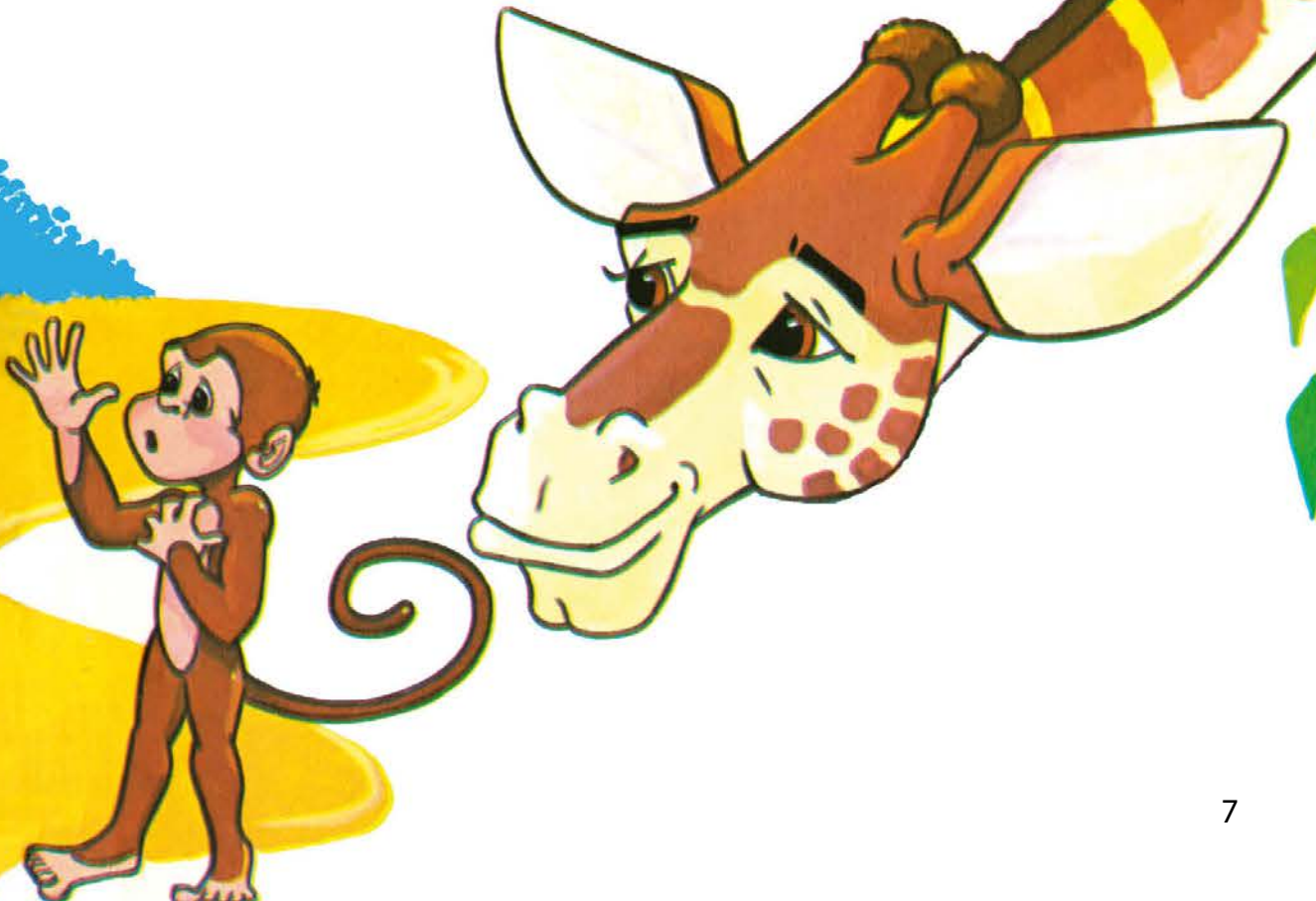
Гіпопотам, підходячи ближче, буркотить:

— Де мій горіх? Він лежав на цьому камені. Тепер його нема. Що ти зробила з ним, мавпо?

— Слово честі, я його не чіпала, — відповідає Тото.

— Це правда, — підтверджує Твіга. — Павіан Гун украв його. Я сам бачив.

— О, в цих джунглях нікому не можна довіряти. Просто нестерпно! Був такий великий, гарний горіх!

— Який сьогодні чудовий сонячний день, Буху! — говорить Твіга.

— О... р-р-р... не люблю пекучого сонця, воно шкодить моїй шкірі. Вона подразнюється, чухається — ви не можете собі цього уявити! — Буху сумно хитає своєю великою головою. — А мій бідолашний ніс! Я хрону й сопую, і з мого носа тече. У-у-у... Дивіться! Зараз я почну чи-чи-хати...

Тото швидко підскакує й затуляє йому пащу. Буху мигає.

— О, а, дякую тобі, Тото! Коли я починаю чихати, з носа тече, очі сльозяться, моя... е-е...

— Чи не здається вам, що квіти сьогодні напрочуд гарні?

— Твіга вирішує переіменувати тему розмови.

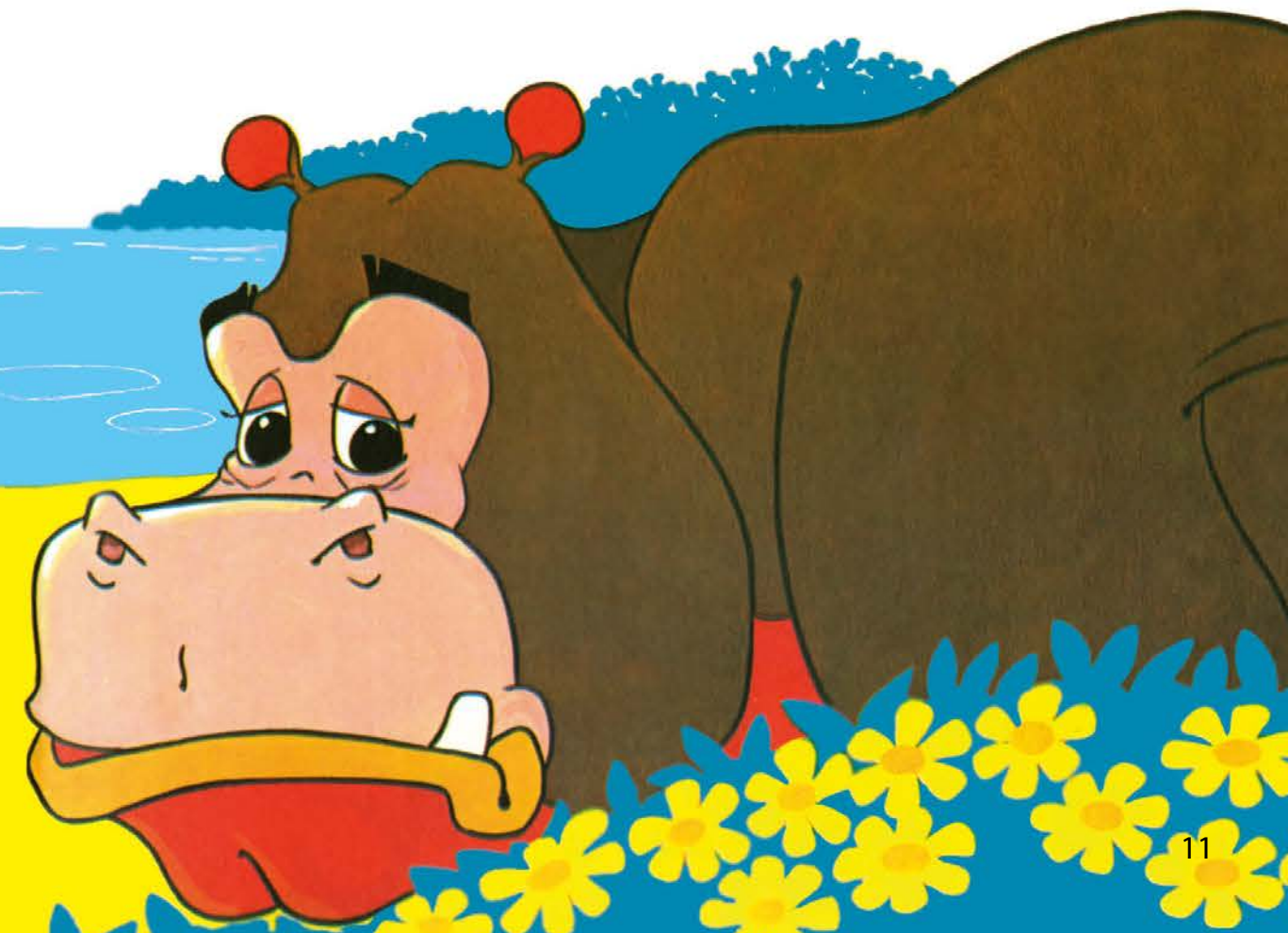

— Вони такі духмяні, — додає Тото.

— Г-м... — буркотить Буху, — мені не подобаються ці жовті квіти, та й рожеві теж. Я не відчуваю запаху, ніс забитий, чухається, сіпається, мені не вистачає повітря, і я тільки те й роблю, що чихаю...

— Так-так, — зітхає Твіга, — ну посидь тут у затінку, подихай свіжим повітрям.

— Так, завдяки цьому вітерцю у джунглях стає легше дихати, — додає Тото.

— Так, — буркотить Буху, — дуже освіжає. Ваш вітерець розвіює пилок оцих маленьких жовтеньких квіточок. Він потрапляє до мого носа, той свербить і... і... — він сумно хитає своєю великою головою. — Ви навіть не уявляєте, як я страждаю, коли чихаю! Ребра болять, очі сльозяться, і сказати вам, як це впливає на мої вуха?

— Якщо вже тобі доводиться страждати, — говорить Тото,
— то страждай, будь ласка, мовчки.

— О-о, — стогне Буху, — я не збираюся мовчки страждати
до тих пір, поки всі не дізнаються про це.

Тото затуляє долонями вуха.

— О-о-о, — галасує вона, — ти велика, товста, жалюгідна і
буркотлива тварина!

— З ким ти так розмовляєш? — огризається Буху.

— З тобою! — кричить Тото. — У тебе навіть розуму віслюка
немає!

— А в тебе є?

— Звичайно, є! — відповідає маленька Тото.

— Ха-ха-ха! — сміється Буху, але миттєво перериває свій
сміх. — А-у, а-у, — жалісно стогне він, —
від сміху болять мої ребра, а моя спина... О...

Твіга ще раз намагається змінити тему розмови:

— Подивіться на озеро! Що ви там бачите?

— Я бачу, як антилопа Дік-Дік плаває і плескається, — відповідає Тото.

Твіга витягує шию і стурбовано вдивляється в далечінь.

— Я бачу на воді довгу брунатну колоду.

Буху повільно хитає головою:

— У цьому озері нема ніяких колод, — говорить він.

— Але я теж бачу колоду! — схвильовано промовляє Тото.

— Дурниці! — буркотить Буху. — Я побував у всіх закутках цього озера і ніякої колоди не бачив.

— Не вихваляйся! Ти тут такий же доречний, як крокодил у плавальному басейні.

«Тото — нахаба», — думає Твіга.

— Крокодил у цьому ставку? — огризається Буху. — Розсмішила! Крокодил!

— Ти все ще бачиш колоду, Твіга? — запитує Тото.

— Так, — відповідає жирафа, — вона пливе у бік антилопи.

Буху витягує шию наскільки можливо. Раптом він говорить:

— Це зовсім не колода, це дійсно крокодил, який женеться за антилопою.

Буху стрімголов кидається схилом до озера і пірнає у воду. Тото здригається, смух на ній стає сторчма.

— Крокодили ж кусаються!

— Гіпопотами також. Дивись, крокодил його вже побачив і тікає в інший бік!

Тото стрибає від радості.

— Він врятував антилопу, — вигукує вона, — добрий старий Буху! Ура! Ура! Ура!

Раптом вона замовкає і чуває за вухом:

— Невже цей сильний і сміливий гіпопотам — той самий стогнучий, буркотливий Буху, якого всі обминають? Але як він може бути таким буркотливим і незадоволеним, а через хвилину таким добрим і чуйним?

Жирафа посміхається:

— Я пишаюся гіпопотамом, — говорить Твіга. — Коли Буху думає тільки про себе і про свої нещастя, він починає себе жаліти і стає нестерпним. Але він перестає бути таким неприємним, коли думає про потреби інших і поспішає їм на допомогу.

— Спасибі, Буху, — говорить Дік-Дік, — я така вдячна тобі за допомогу! Велике-превелике спасибі тобі!

— Е, г-м? Я допоміг? — сміється Буху. — Ах, життя таке прекрасне! — бурчить він, пливучи геть.

Звичайно, тобі відомий цей стан, коли навіть гратися не хочеться, і ти сваришся з усіма, хто трапляється на твоєму шляху. Коли наступного разу в тебе буде поганий настрій, спробуй рецепт Буху: знайди можливість допомогти другові, мамі чи сестрі і ось побачиш, ти знов відчуєш радість. Якщо ж ти не тільки в поганому гуморі, але дійсно зазнав серйозних прикроців, то скажи про них Ісусові. Він неодмінно тебе почує і допоможе тобі.

ЯК ВІСЛЮК ЗЕБРОЮ СТАВ

— Чи завжди зебри були чорно-білими? — запитали діти. Вони сиділи під баобабом і чекали, щоб Дауді розповів їм нову історію. Дауді, помічник лікаря в джунглях, посміхнувся:

— Як, ви не знаєте цього? Тоді я розповім вам історію про віслюка, який не міг зважитись...

Віслук Пунда був незадоволений.

— Це несправедливо, — скаржився він. — У лева Сімби красива брунатна шкіра. У жирафи Твіги золотава з плямами — наче сонячне світло і тінь під кущем. А у мене? У мене просто чорна.

— Хіба це так погано? — запитала мавпа Тото. — Зате вона не така мазка...

Гіпопотам Буху похитав головою.

— Г-м, та й взагалі, вона дуже практична. Уночі тебе не бачать ані леви, ані леопарди.

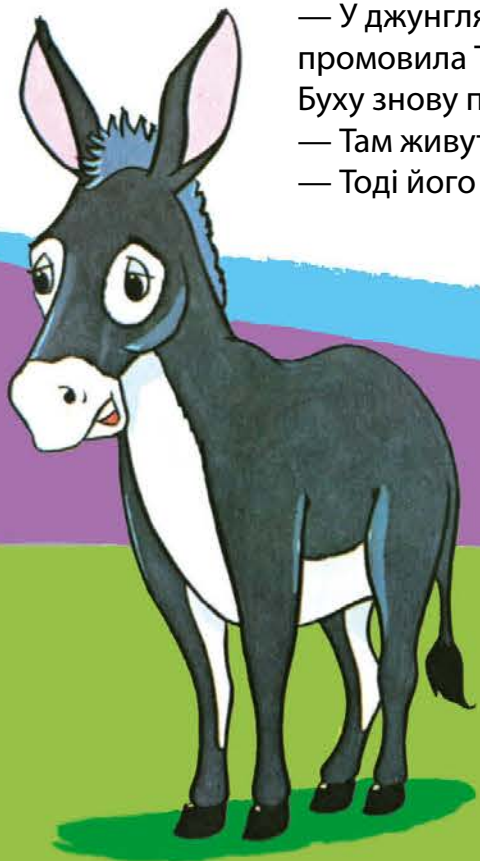
— Ах, — зітхнув віслик, — от якби я був іншого кольору!

— У джунглях є місце, де здійснюються бажання, — промовила Тото, хитро всміхаючись.

Буху знову похитав своєю великою головою.

— Там живуть привиди, і якщо він піде туди, тоді — г-м...

— Тоді його бажання здійсниться, — усміхнулася Тото.

— Де це місце? — запитав Пунда. — Скажи мені, Тото, де здійснюються бажання?

— У чарівній печері, — відповіла Тото.

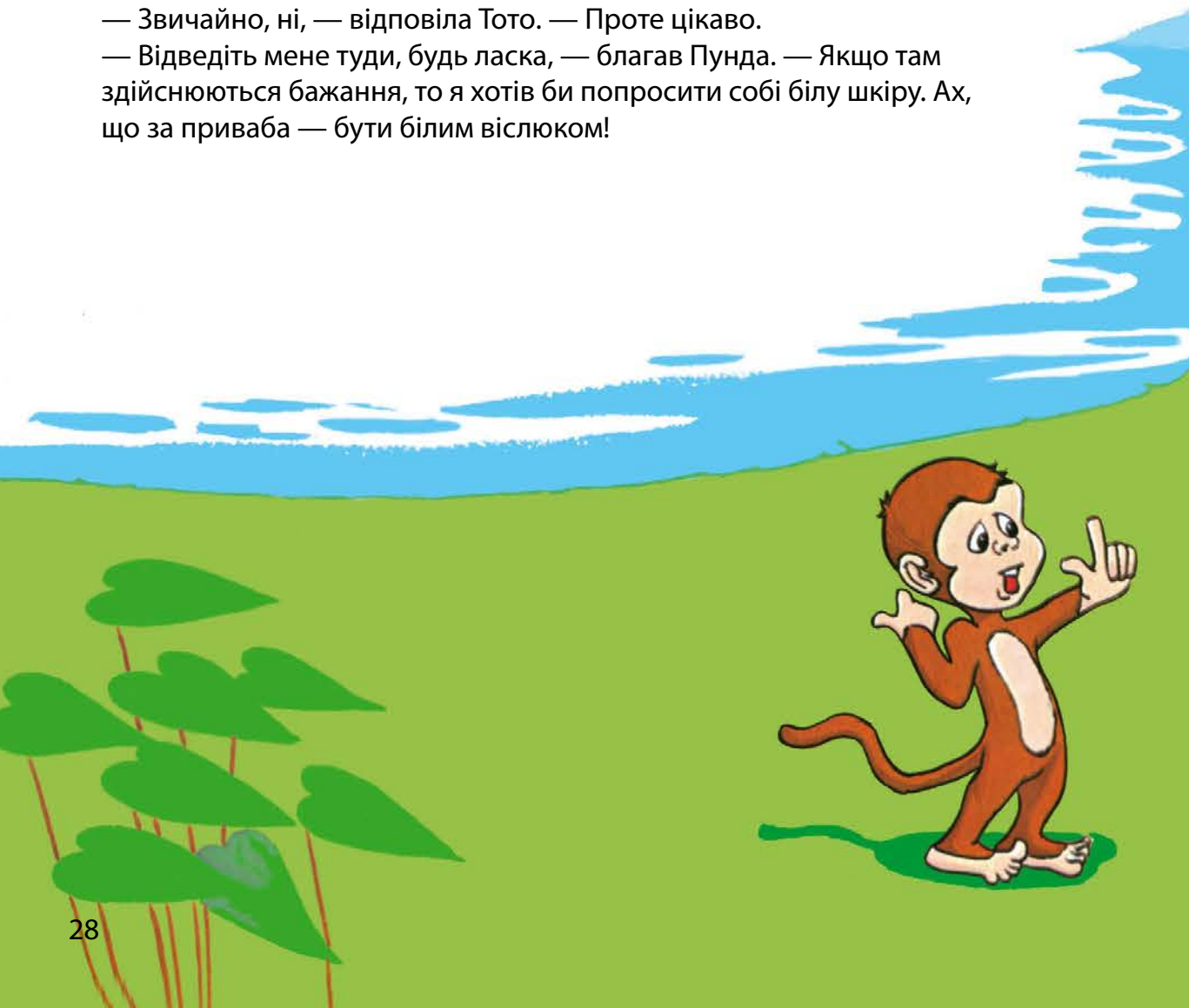
— Тоді ходімо зі мною! Я хочу туди!

Буху знов похитав головою:

— Гадаєш, це розумно?

— Звичайно, ні, — відповіла Тото. — Проте цікаво.

— Відведіть мене туди, будь ласка, — благав Пунда. — Якщо там здійснюються бажання, то я хотів би попросити собі білу шкіру. Ах, що за приваба — бути білим віслюком!

— О, мої ноги... — пихкотів Буху. — Ну й довгий шлях!

— Ось уже й печера! — вигукнула Тото. — Ну давай, Пунда, увійди туди й оголоси своє бажання.

Голос віслюка затремтів:

— Але ж темно там!

— Так, — сказав Буху, — темно і слизько, г-м, але ти можеш ще передумати.

— Замовкни зараз же, Буху, — у голосі Тото чулося нетерпіння. — Пунда може сам за себе вирішувати. Віслюк, чи хочеш ти стати білим?

— Так, звичайно! — вигукнув Пунда. — Хочу! Хочу!

— Тоді увійди до печери і скажи про своє бажання!

— А чи не можемо ми увійти разом? — запитав Пунда.

— Г-м, але ж у мене нема ніяких бажань, жодного,

— заперечив Буху. — А в тебе, Тото? Якщо ти увійдеш до печери й почувеш моторошний шурхіт, то зробишся білою швидше за віслюка.

Тото сердито пирхнула:

— Ти дуже хоробрий — але тільки перед печерою.

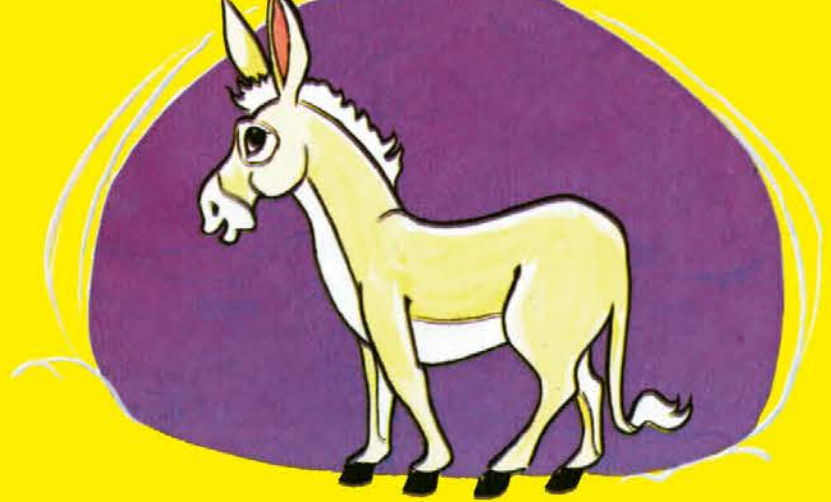
— Тихше, — прошепотів віслюк. — Я зараз увійду туди.

Буху і Тото чекали зовні. Через деякий час Буху сказав:

— Не треба було тобі розповідати йому про печеру.

— Гей, подивіться на мене! — почувся голос віслюка.

Тото підстрибнула:

— Він білий! Пунда насправді став білим! Як це ти зумів?

— Я зайшов у темну печеру і вигукнув: «Я хочу стати білим!»
І став білим. Я єдиний білий віслук у джунглях! Подобається
тобі мій новий колір, Тото?

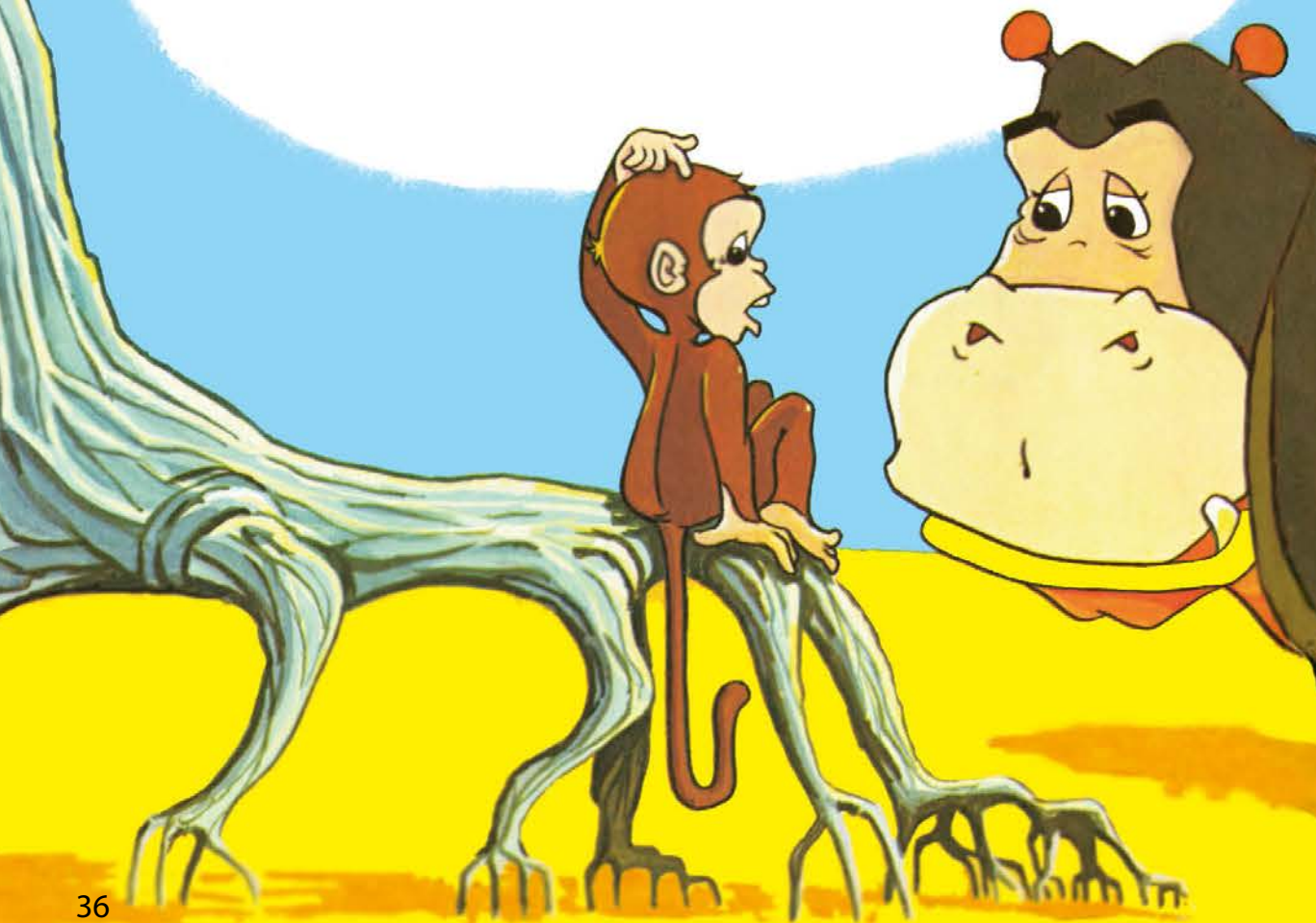
— На ньому весь бруд буде помітний. Ти нізащо не зможеш
зберігати його чистим.

— Я буду слідкувати за ним, — запевнив Пунда.

— Г-м, але ти все одно будеш білим недовго. Дуже швидко
ти перетворишся на брудно-сірого. Все ж краще бути
чорним. Тоді хоч брудно не видно.

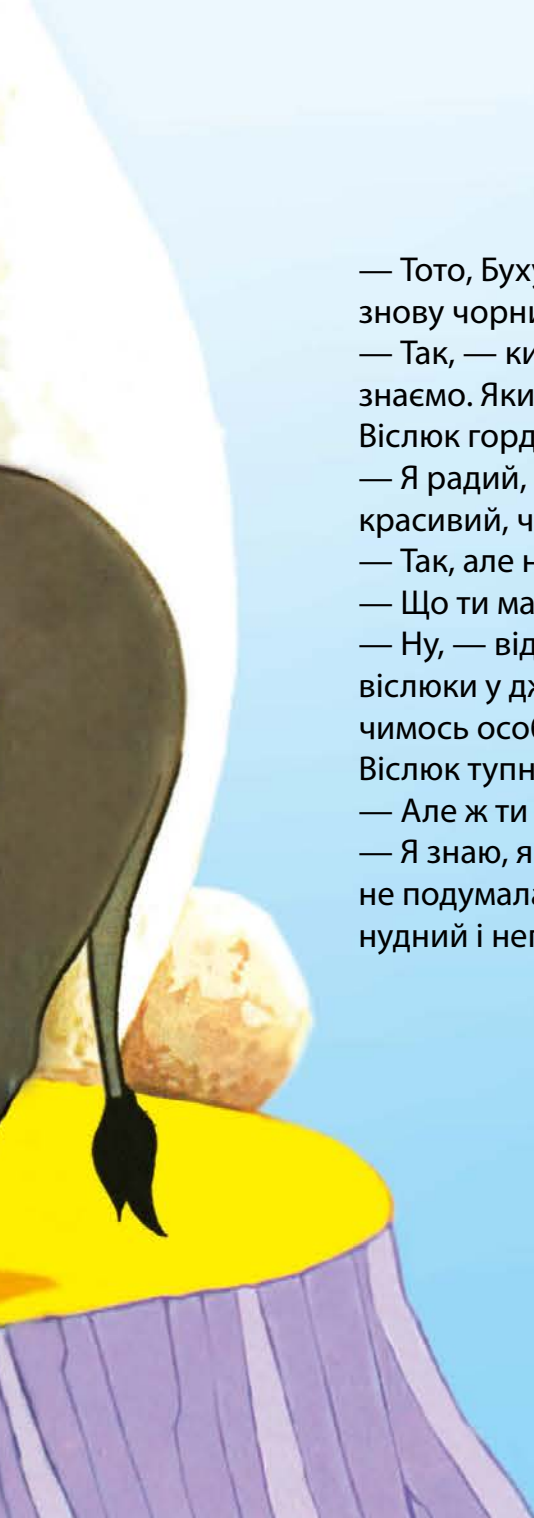
— Ах, — зітхнув Пунда, — деякий час інші будуть у захваті
від мене, та коли я стану брудний, усі почнуть сміятися. Ах,
був би я...

— Куди це він прямує? — запитав Буху.
— До печери. Можливо, він знову хоче зробитися чорним,
— відповіла Тото.
— Г-м, але ж і важко йому зважитись. В усьому ти винна,
вперта мавпо. Привела нас сюди ні за що ні про що. Ой, що
ж це таке?

A stylized illustration of a black bird, possibly a crow or raven, perched on a bright yellow circular platform. The bird is shown from the side, with its long, pointed beak and dark feathers. The background is a light blue gradient. The platform is supported by a purple, textured base.

— Тото, Буху! — заволав віслюк. — Дивіться, ось я знову чорний!

— Так, — кивнув Буху. — Це віслюк, якого ми знаємо. Який красивий чорний звір! Віслюк гордовито кивнув.

— Я радий, що подобаюся тобі. Чорний колір дуже красивий, чи не правда, Тото?

— Так, але нічого особливого.

— Що ти маєш на увазі? — запитав віслюк.

— Ну, — відповіла Тото і почухала потилицю, — усі віслюки у джунглях чорні. Якщо ти хочеш бути чимось особливим, ти повинен бути іншим.

Віслюк тупнув ногою.

— Але ж ти сказала...

— Я знаю, я знаю, — відповіла Тото. — Тоді я ще не подумала про це. Ти був правий: чорний колір нудний і непримітний.

Віслюк дуже розсердився.

— Тоді я знову зайду туди і загадаю бажання ще раз.

Тото скрикнула:

— Я піду з тобою!

— Можна й мені піти з вами? — запитав Буху.

Тото розсміялася:

— Я гадаю, що тобі це навряд чи допоможе.

— О-о-о! — голос Буху звучав глухо, майже моторошно.

— Як тут темно!

— Гей, — вигукнула Тото. Луна повторила: «Гей-е-ей!»

— Облиш, — заблагала Буху. — Т-ти ще р-розбудиш п-привидів.

— Пунда, та побажай швидше чого-небудь. Ой, що це таке? — Тото наштотхнулася на щось м'яке.

— Ай, це мій живіт! — розсердився віслюк.

— Та тут так темно, а ти такий чорний.

— Я ж говорив вам, — пробурмотав Буху, — чорний колір найкращий для тих, кого леви вночі бачити не повинні.

— Але я хочу бути білим! — вигукнув Пунда.

— Це дуже небезпечно, — сказав Буху, хитаючи своєю важкою головою.

— Тоді я хочу бути чорним, — схлипнув Пунда.

— Тоді ти будеш таким самим, як і всі інші віслюки,
— насмішувато сказала Тото.

— О ні! — закричав віслюк. — Тоді я волю за краще бути білим... чи чорним... ні, білим...

Луна повторювала: «Чорним. Білим. Чорним. Білим».

Раптом пролунав жахливий гуркіт.
— Швидше! — закричала Тото. — Печера завалюється.
Мерщій геть звідси! НАЗОВНІ!

- Ха-ха-ха, — засміялася Тото назовні.
- Хо-хо-хо, — пирхнув Буху.
- Що тут смішного? — запитав віслюк.
- Ха-ха, ти ж чорно-білий!

— Ой, ні! — простогнав Пунда. — Ой, ні! Я увесь смугастий. Я повинен ще раз загадати бажання!

Але було вже пізно. Печера завалилася тієї ж миті, щойно вони вибігли з неї. Пунда сумно похитав головою:

— Ах, чому я такий нерішучий!

Єлизавета, одна з дівчаток, заплескала в долоні.

— Він став зеброю, бо йому забракло рішучості...

— ... а коли печера завалилася, усе було вирішено: Пунда не мав більше шансів! — вигукнув Мегого.

Дауді кивнув:

— Кожного разу, коли ви побачите зебру, пам'ятайте, що ми у житті знову й знову повинні приймати рішення. А яке рішення найважливіше у житті?

— Рішення повернутися до Ісуса, — швидко, аби її ніхто не випередив, відповіла Єлизавета.

— Правильно! «Ніхто не в змозі слугувати двом панам», — сказав Ісус. Він хоче допомогти нам прийняти рішення служити Богові і приєднатися до Його великої родини.

НЕБЕЗПЕЧНЕ ЖИТТЯ ТОТО

— Яка улюблена їжа у леопарда? — запитав у дітей Дауді, помічник лікаря в джунглях.

Усі відповіли в один голос:

— Мавп'яче м'ясо!

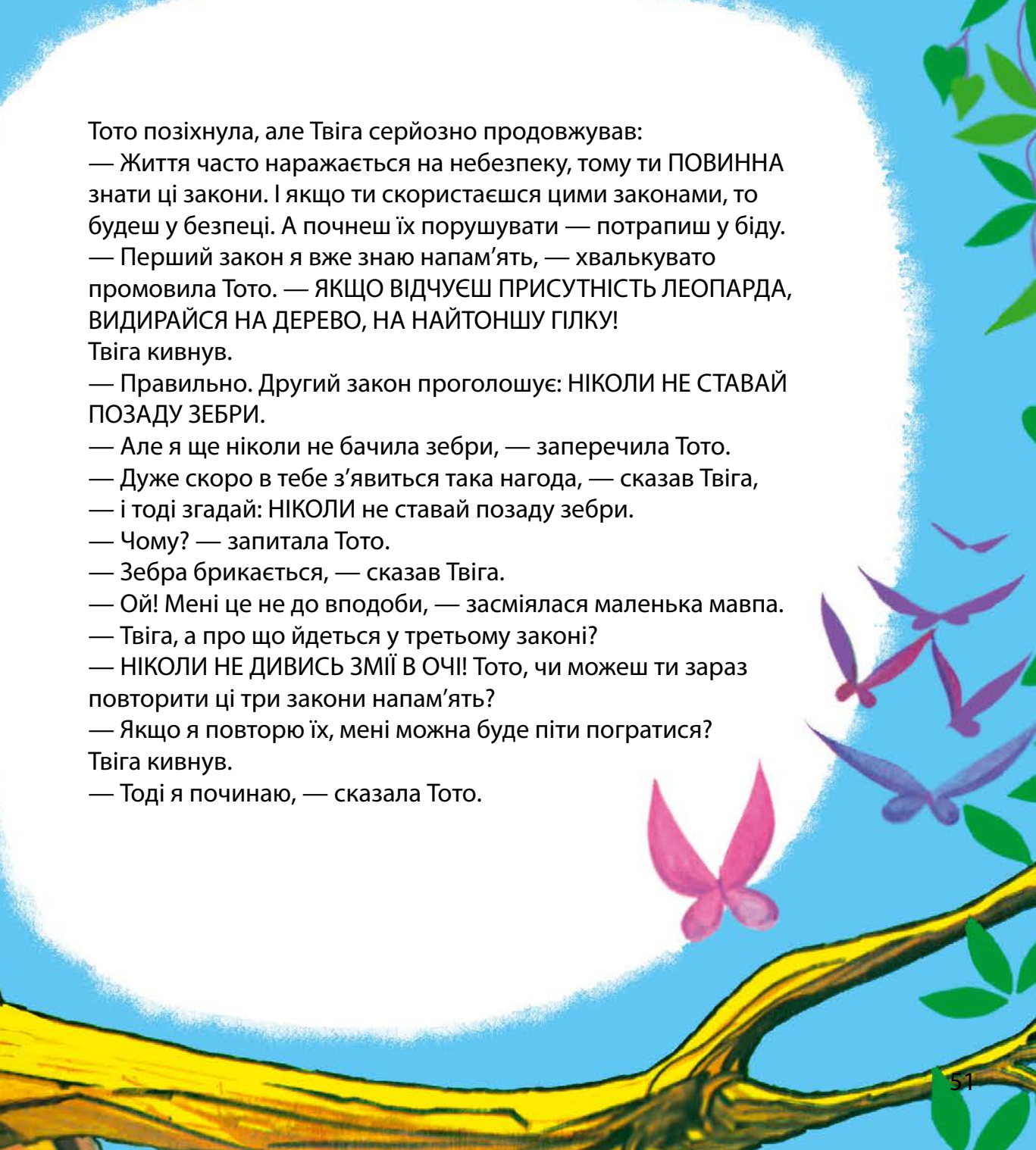
— Тоді я розповім вам історію маленької мавпочки Тото.

Мавпочка Тото сиділа на дереві, докладаючи чималих зусиль, аби уважно слухати свого вчителя жирафу Твігу. Це було нелегкою справою. Вона нетерпляче совалася по гілці, тому що їй дуже хотілося погратися з метеликами.

Твіга суворо зауважив:

— Слухай уважно, Тото. Ти неодмінно повинна запам'ятати три закони джунглів. Вони можуть одного дня врятувати тобі життя.

Тото позіхнула, але Твіга серйозно продовжував:

— Життя часто наражається на небезпеку, тому ти ПОВИННА знати ці закони. І якщо ти скористаєшся цими законами, то будеш у безпеці. А почнеш їх порушувати — потрапиш у біду.

— Перший закон я вже знаю напам'ять, — хвалькувато промовила Тото. — **ЯКЩО ВІДЧУЄШ ПРИСУТНІСТЬ ЛЕОПАРДА, ВИДИРАЙСЯ НА ДЕРЕВО, НА НАЙТОНШУ ГІЛКУ!**

Твіга кивнув.

— Правильно. Другий закон проголошує: **НІКОЛИ НЕ СТАВАЙ ПОЗАДУ ЗЕБРИ.**

— Але я ще ніколи не бачила зебри, — заперечила Тото.

— Дуже скоро в тебе з'явиться така нагода, — сказав Твіга,

— і тоді згадай: **НІКОЛИ не ставай позаду зебри.**

— Чому? — запитала Тото.

— Зебра брикається, — сказав Твіга.

— Ой! Мені це не до вподоби, — засміялася маленька мавпа.

— Твіга, а про що йдеться у третьому законі?

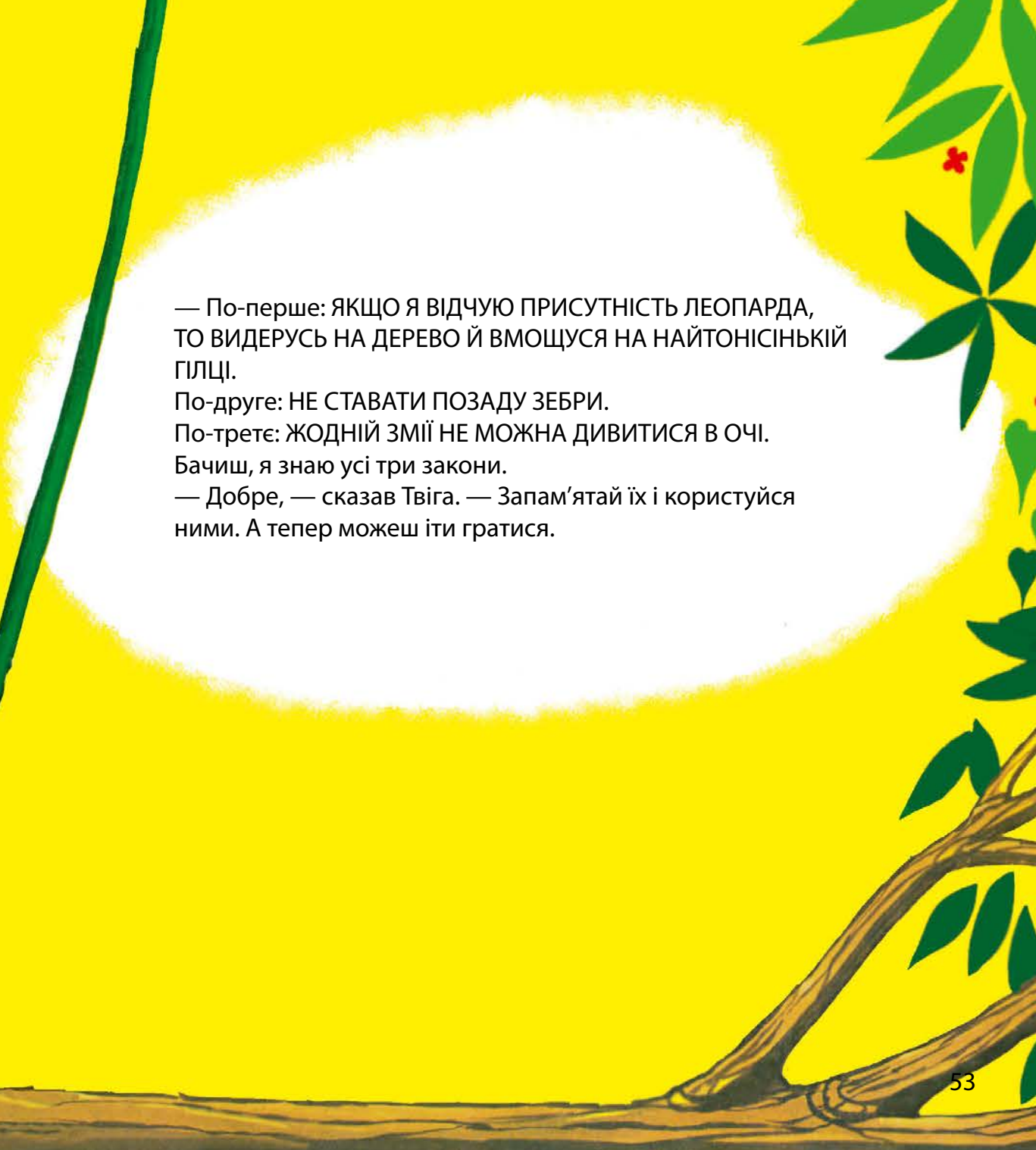
— **НІКОЛИ НЕ ДИВИСЬ ЗМІЇ В ОЧІ!** Тото, чи можеш ти зараз повторити ці три закони напам'ять?

— Якщо я повторю їх, мені можна буде піти погратися?

Твіга кивнув.

— Тоді я починаю, — сказала Тото.

— По-перше: ЯКЩО Я ВІДЧУЮ ПРИСУТНІСТЬ ЛЕОПАРДА,
ТО ВИДЕРУСЬ НА ДЕРЕВО Й ВМОЩУСЯ НА НАЙТОНІСІНЬКІЙ
ГІЛЦІ.

По-друге: НЕ СТАВАТИ ПОЗАДУ ЗЕБРИ.

По-третє: ЖОДНІЙ ЗМІЇ НЕ МОЖНА ДИВИТИСЯ В ОЧІ.

Бачиш, я знаю усі три закони.

— Добре, — сказав Твіга. — Запам'ятай їх і користуйся
ними. А тепер можеш іти гратися.

Тото весело застрибала з гілки на гілку. Раптом вона почула низький голос гіпопотама:

— Е-е... Доброго ранку, мавпо.

— Добридень, Буху! Чи бачив ти коли-небудь зебру?

Гіпопотам кивнув своєю великою головою.

— Е-е, так. Це чорний віслик із білими смугами. Чи це білий віслик із чорними смугами? Ох, я завжди із цим плутаюсь.

Тото засміялася.

— Чи знаєш ти, де її можна побачити?

— Е-е, так. Якщо будеш поводитись тихо, я покажу її тобі. О-о, е-е, поглянь-но туди!

Мавпа зраділа.

— Так от вона яка — зебра. Вона кусається?

— Е-е, ні, Тото. Це дуже мирна тварина. Тобі нема чого боятися її зубів. Стережися лише її задніх ніг.

— Бігає вона швидко, Буху?

— Не знаю, — задумливо відповів гіпопотам.

— Так швидко, як жирафа?

— Не знаю, — повторив Буху.

Мавпа розхвилювалася:

— Мені хочеться це знати!

Вона побігла, аби відшукати колючку.

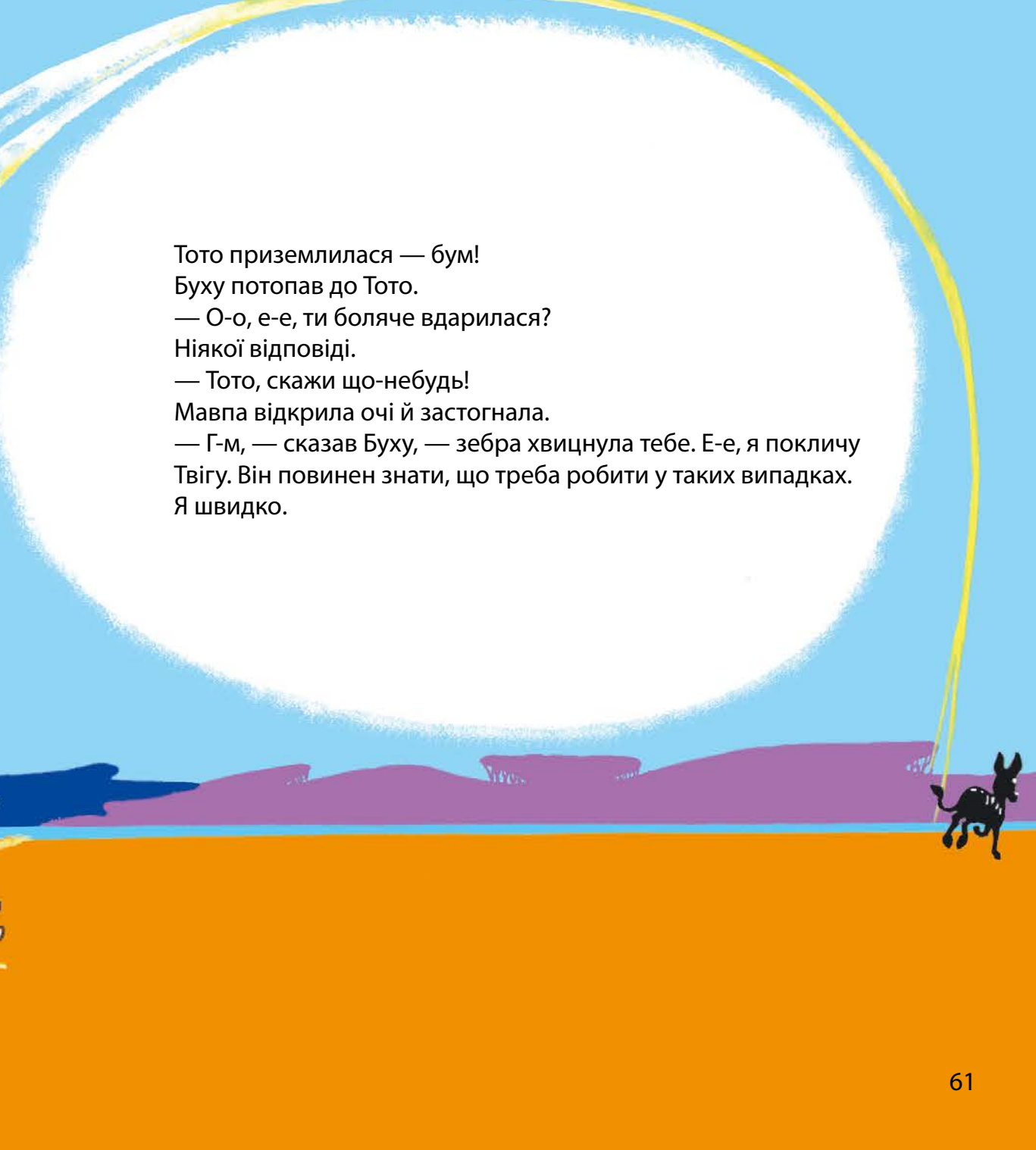

— Дивись, Буху, як вона зараз побіжить.
Буху важко засопів:
— Кинь-но колючку! Гей, Тото, не роби
дурниць! Я не хочу дивитись на таке...
— ГЕЙ, БУХУ, ДИВИСЬ!
Удар копитами. І окресливши півколо у
повітрі...

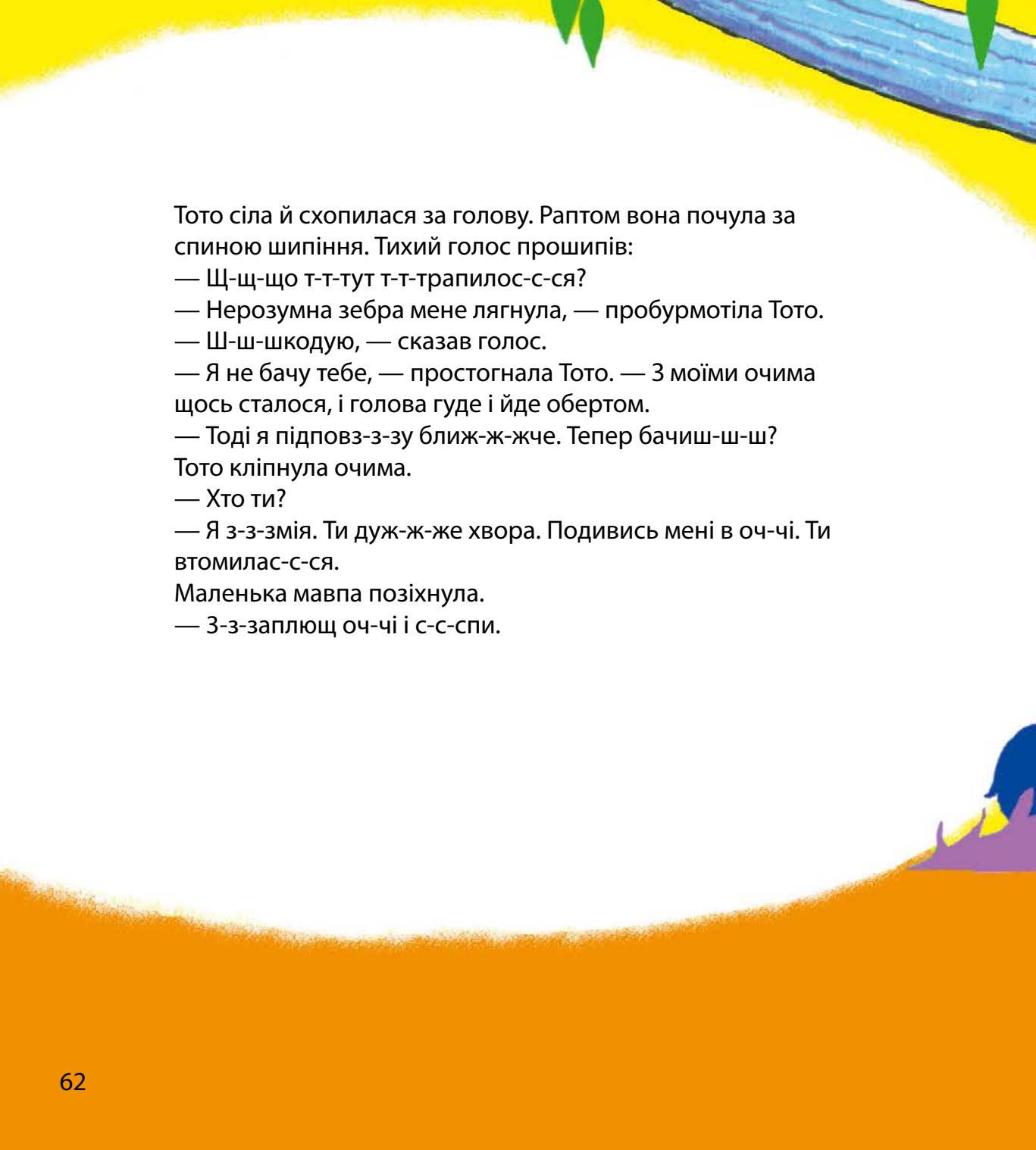

Тото приземлилася — бум!
Буху потопав до Тото.
— О-о, е-е, ти боляче вдарилася?
Ніякої відповіді.
— Тото, скажи що-небудь!
Мавпа відкрила очі й застогнала.
— Г-м, — сказав Буху, — зебра хвицнула тебе. Е-е, я покличу
Твігу. Він повинен знати, що треба робити у таких випадках.
Я швидко.

Тото сіла й схопилася за голову. Раптом вона почула за спиною шипіння. Тихий голос прошипів:

— Щ-щ-що т-т-тут т-т-трапилос-с-ся?

— Нерозумна зебра мене лягнула, — пробурмотіла Тото.

— Ш-ш-шкодую, — сказав голос.

— Я не бачу тебе, — простогнала Тото. — З моїми очима щось сталося, і голова гуде і йде обертом.

— Тоді я підповз-з-зу ближ-ж-жче. Тепер бачиш-ш-ш?

Тото клігнула очима.

— Хто ти?

— Я з-з-змія. Ти дуж-ж-же хвора. Подивись мені в оч-чі. Ти втомилас-с-ся.

Маленька мавпа позіхнула.

— З-з-заплющ оч-чі і с-с-спи.

Аж ось прибігли Твіга і Буху. Твіга вигукнув:

— Змія приспала Тото!

Буху голосно вигукнув:

— Негайно дай мавпі спокій! Змія зашипіла:

— Забирайся, а то я тебе вкуш-ш-шу.

— Ти мене вкусиш? — усміхнувся Буху. — Ну постривай, я тобі покажу!

Змія, звиваючись, відповзла.

Твіга ласкаво заговорив із мавпою:

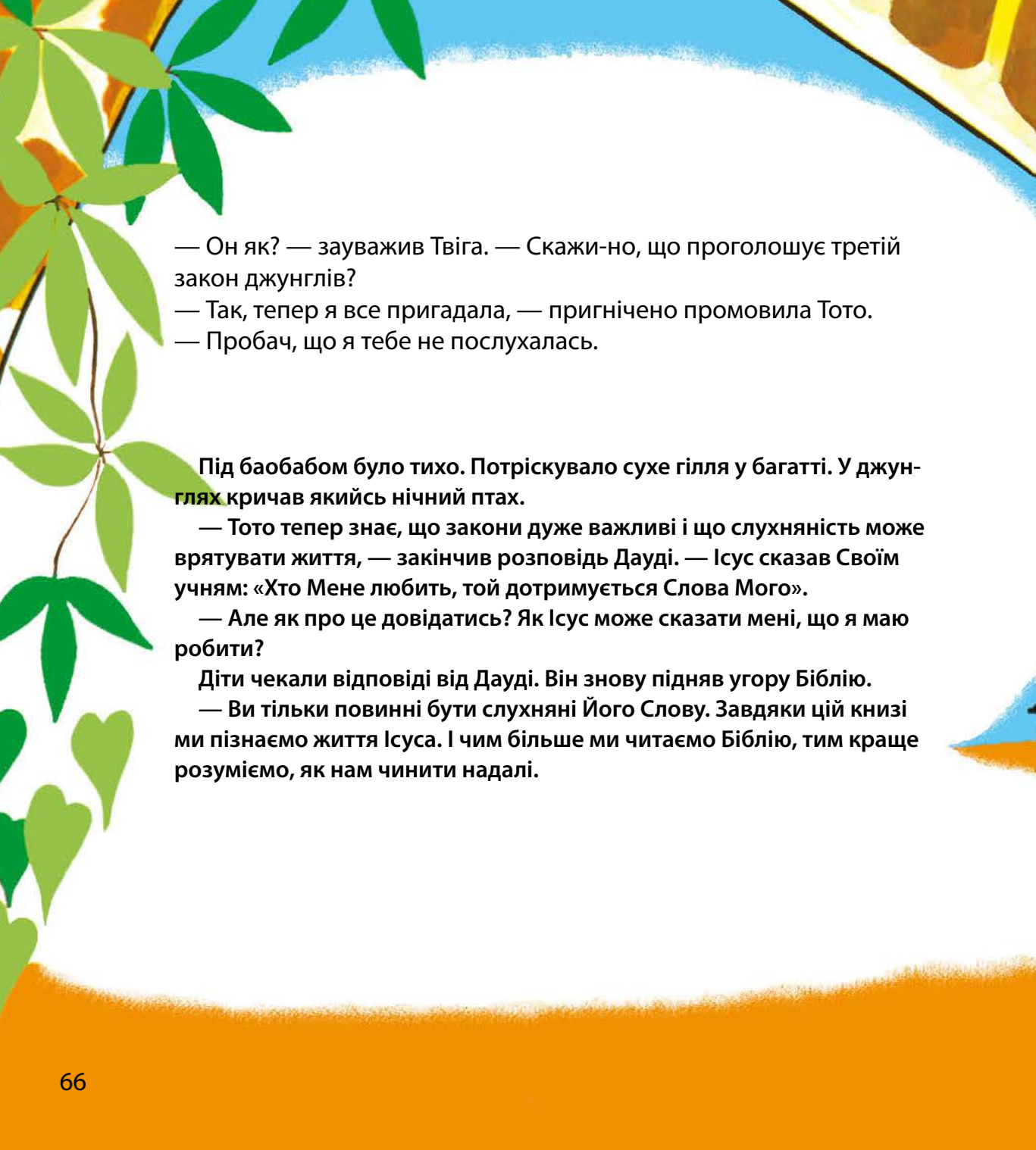
— Прокинься!

— Що сталося? — позіхнула Тото.

— Ти вчинила саме те, проти чого я тебе застерігав. Тому тебе мало не з'їла змія. Ти подивилася їй в очі.

— Але вона була така привітна, — сказала Тото.

— Он як? — зауважив Твіга. — Скажи-но, що проголошує третій закон джунглів?

— Так, тепер я все пригадала, — пригнічено промовила Тото.

— Пробач, що я тебе не послухалась.

Під баобабом було тихо. Потріскувало сухе гілля у багатті. У джунглях кричав якийсь нічний птах.

— Тото тепер знає, що закони дуже важливі і що слухняність може врятувати життя, — закінчив розповідь Дауді. — Ісус сказав Своїм учням: «Хто Мене любить, той дотримується Слова Мого».

— Але як про це довідатись? Як Ісус може сказати мені, що я маю робити?

Діти чекали відповіді від Дауді. Він знову підняв угору Біблію.

— Ви тільки повинні бути слухняні Його Слову. Завдяки цій книзі ми пізнаємо життя Ісуса. І чим більше ми читаємо Біблію, тим краще розуміємо, як нам чинити надалі.

У КОКО ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Антилопа Дік-Дік у захваті:

— Яке чудове місце, правда, Буху?!

— Г-м, дійсно, таке чудове місце важко знайти, — пробасив у відповідь гіпопотам Буху.

— Ваша правда, — підтвердила жирафа, — цей тінистий ставок зроблено нашим великим другом, слоном, спеціально для нас.

— Ми з такою справою ніколи б не впорались, — пробуркотів собі під ніс Буху.

Плюмс! Хтось жбурнув камінь на самісіньку середину маленького ставка. Це мавпочка Кoko вирішила побешкетувати.

Вона зібрала цілу пригорщу камінців і почала, один за одним, кидати їх у ставок. Як цікаво! Продовжуючи кидати камінці, Коко підійшла до берега і, украй розвеселившись, стрибнула у воду, пустуючи й плескаючись. Та раптом, о жах, у самий розпал веселощів якась величезна паща схопила Коко за хвіст і витягла на берег.

— Достатньо, — почула вона сердитий голос гіпопотама Буху, — годі вже каламутити воду. Цей прекрасний, тихий ставок належить доброму слону!

Буху відтягнув Коко на деяку відстань і, розкривши пащу, відпустив мавпеня. Коко обмацала свій хвіст.

— Ти величезний, поганий і гидкий звір! — вигукнула вона гнівно.

— Я роблю, що хочу, коли хочу і де хочу!

Вона показала Буху язика і миттю сховалася від нього на пальмі!

Коли всі пішли, Коко, думаючи, що залишилася сама і ніхто її не бачить, знову заходилася бешкетувати. Вона почала кидати в чисту воду ставка грудки бруду та глини. Зловтішно всміхаючись, вона видирала з корінням траву і квіти на березі й усе це кидала у ставок. Потім вона відійшла трохи вбік, аби помилуватися справою своїх рук, і раптом побачила його, слона. Він стояв зовсім тихо й не промовляв ані слова. Коко одним стрибком злетіла на дерево і, стрибаючи з гілки на гілку, як вихор умчала геть. Вона бігла до тих пір, поки остаточно не захекалась.

Минуло чимало днів. У Коко день народження. Раптом поруч із нею виникла голова жирафи.

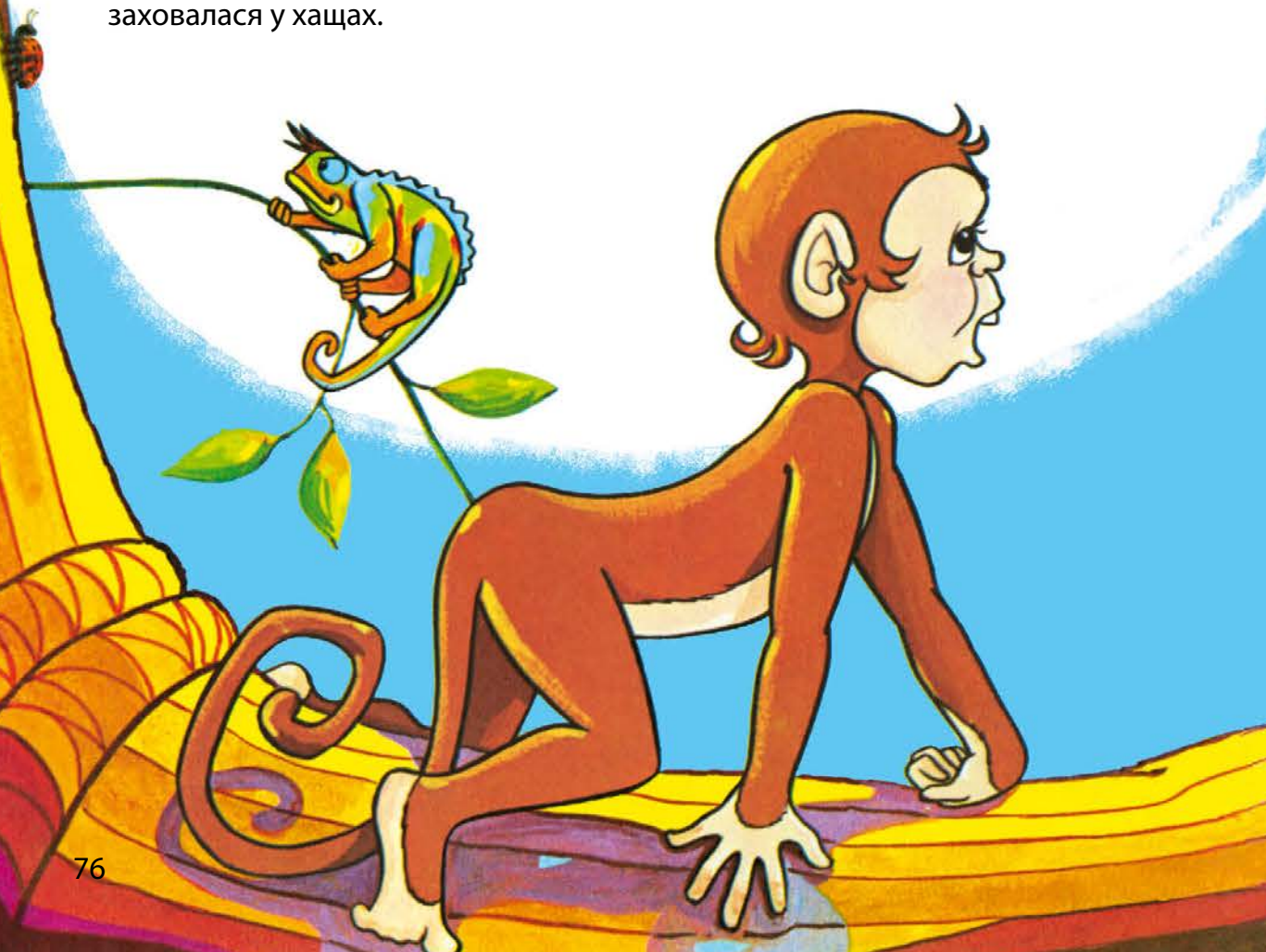
— Коко, прийми мої найщиріші вітання з днем народження!

Мавпочка стрибнула на спину жирафі й радісно розсміялася.

— У мене в цьому році останній день народження, — пояснила вона. — Я святкую день народження двічі на рік, щоб швидше стати дорослою.

— О, це дійсно мавпяча мудрість, — посміхнулася жирафа. — До речі, Коко, слон просив передати, що він хотів би з тобою побачитись.

Зніяковіла, Коко залишила спину жирафи і, нічого не відповівши, заховалася у хащах.

Під величезним тінявим деревом Коко зустріла антилопу Дік-Дік.
Між рогів та тримала велику стиглу диню.

— Коко, щиро вітаю тебе з днем народження. Прийми, будь ласка,
мій подарунок.

Коко не примусила умовляти себе. На деякий час вона замовкла,
аби доїсти диню. А з повним ротом, як відомо, розмовляти
незручно. Про себе вона тільки пробурмотіла:

— Як добре святкувати день народження. Відтепер робитиму це
тричі на рік.

Дік-Дік лише весело розсміялася, потім сказала:

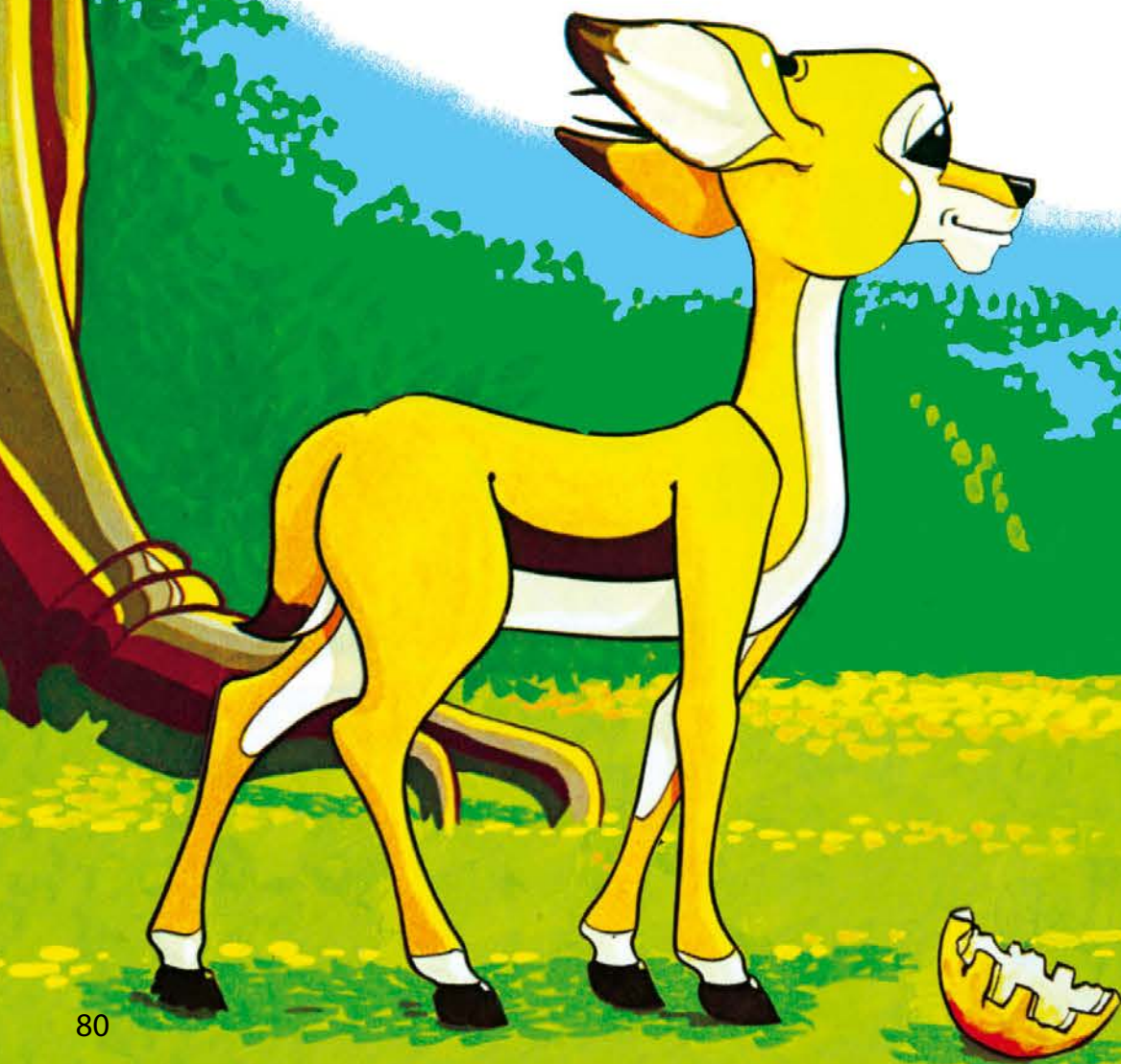
— Ти вже чула, що слон шукає тебе?

— Що йому від мене треба? — запитала Коко, намагаючись набути невинного вигляду.

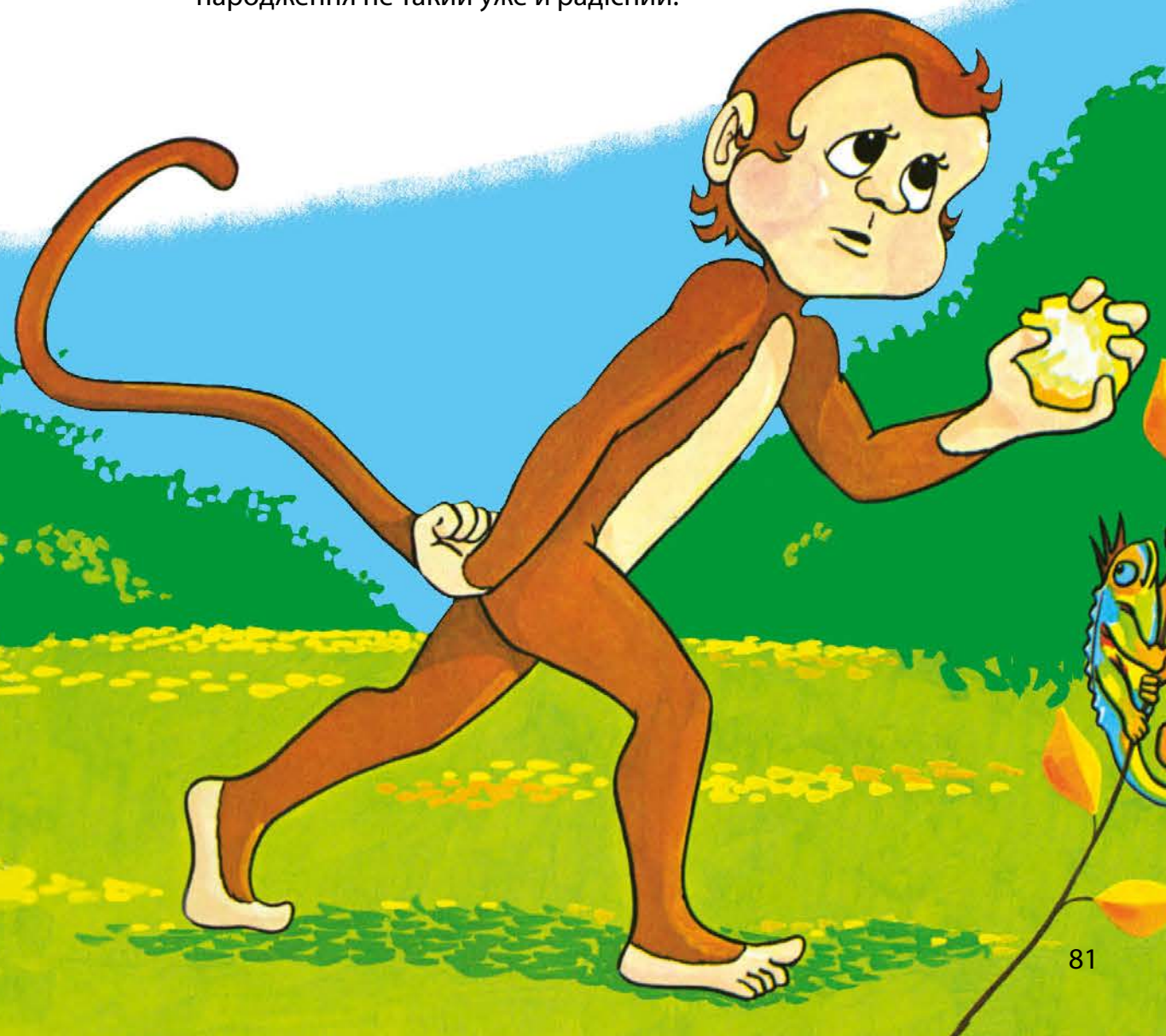
— Може, він хоче тобі щось подарувати на день народження?

— відповіла Дік-Дік. — Тільки ти на це, звичайно, не заслуговуєш. Пам'ятаєш, що ти накоїла в його ставку?.

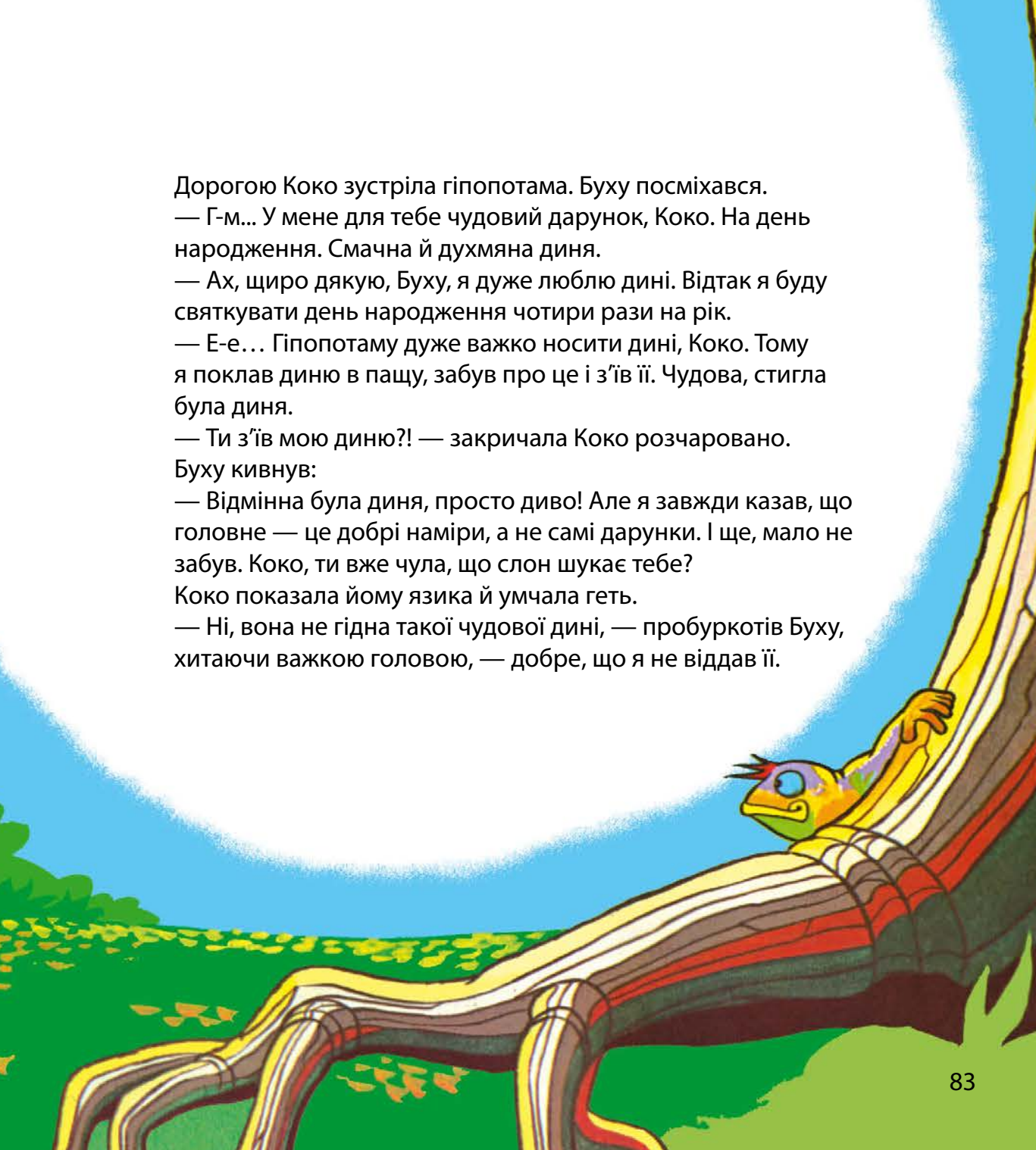
— Нічого такого я не робила, — невпевнено сказала Коко, добре знаючи, що слон усе бачив.

Вона побігла стежкою, розмірковуючи про те, що день її народження не такий уже й радісний.

Дорогою Коко зустріла гіпопотама. Буху посміхався.
— Г-м... У мене для тебе чудовий дарунок, Коко. На день народження. Смачна й духмяна диня.
— Ах, щиро дякую, Буху, я дуже люблю дині. Відтак я буду святкувати день народження чотири рази на рік.
— Е-е... Гіпопотама дуже важко носити дині, Коко. Тому я поклав диню в пашу, забув про це і з'їв її. Чудова, стигла була диня.
— Ти з'їв мою диню?! — закричала Коко розчаровано.
Буху кивнув:
— Відмінна була диня, просто диво! Але я завжди казав, що головне — це добрі наміри, а не самі дарунки. І ще, мало не забув. Коко, ти вже чула, що слон шукає тебе?
Коко показала йому язика й умчала геть.
— Ні, вона не гідна такої чудової дині, — пробуркотів Буху, хитаючи важкою головою, — добре, що я не віддав її.

Коко стомлено пленталася стежкою і ледве не зіткнулася зі слоном. Від несподіванки вона спочатку скам'яніла, потім спробувала бігти, але відчула, що ноги відмовили їй. У горлі пересохло.

— Я... е... — почала вона, затиноючись, і перед її очима промайнув тихий, чистий ставок, в який вона жбурляла бруд та глину, і як слон стояв і мовчки дивився на це.

— Від щирого серця вітаю тебе з днем народження, — почувла вона раптом низький дружелюбний голос слона.

Коко прошепотіла тихо, не підіймаючи голови:

— Дякую.

— Дивись, який дарунок я тобі приніс, — сказав слон.

Коко нишком подивилася вгору і побачила цілий оберемок стиглих бананів. Вона простягла до нього руки, але потім опустила їх і, похитавши головою, тихо промовила:

— Я жбурляла бруд у твій ставок, Томбо. Пробач.

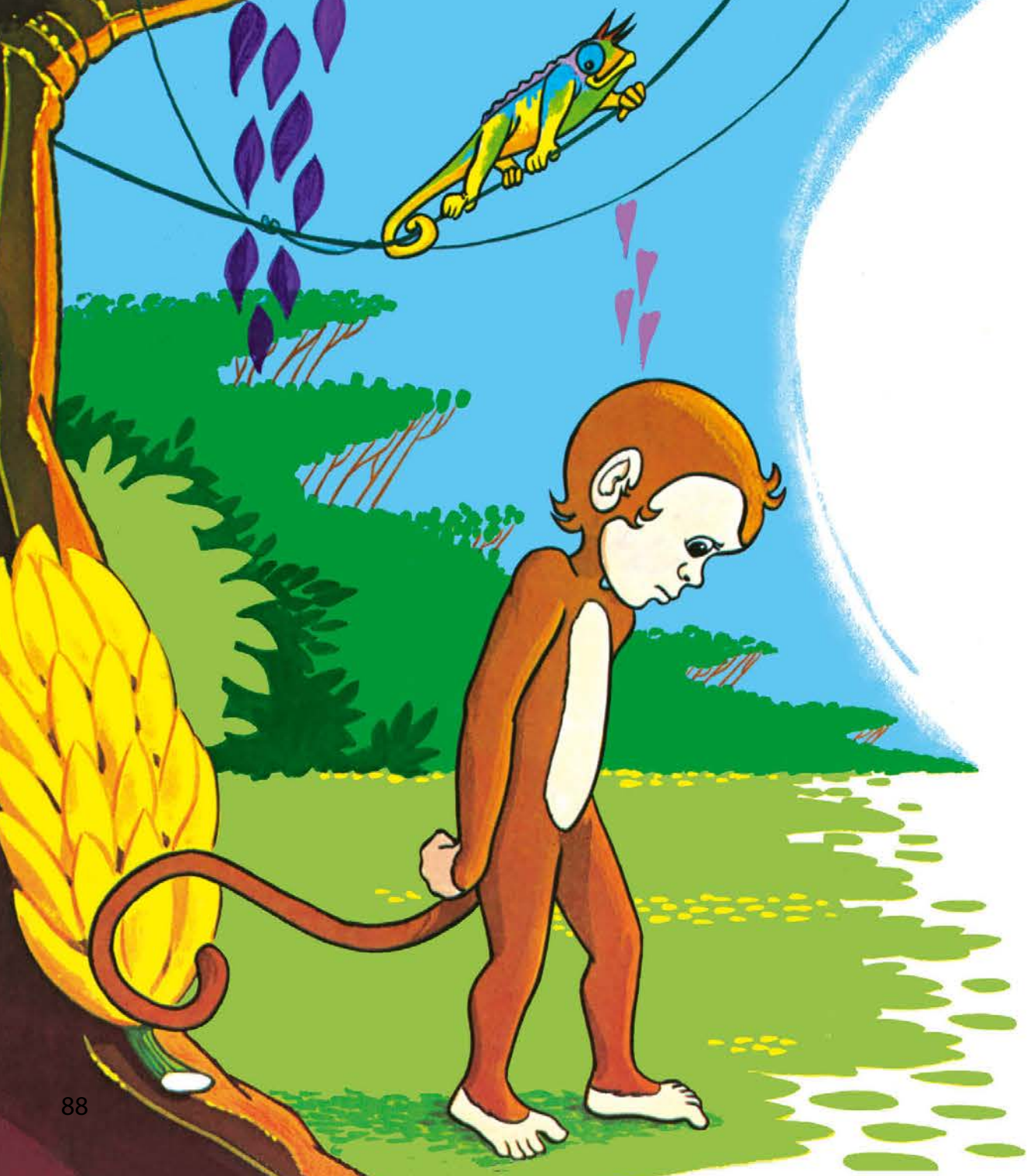
У тиші, яка запанувала навкруги, було чути, як калатало серце Коко.

— Я не заслуговую на твою увагу і на твій дарунок, — прошепотіла вона.

— Цей подарунок, Коко, свідчить про те, що я простив тебе ще до того, як нарвав для тебе бананів.

Коко дуже соромно.

— Дякую, Томбо.

Оберемок бананів був розміром майже з Коко.

— Щиро дякую, — повторила Коко й усміхнулася, — а тепер я піду до твого ставка і наведу там порядок.

Десь угорі весело примружилися очі слона. Але Коко цього не помітила, їй усе ще було дуже соромно і незручно перед слоном.

— Я вже зробив це, Коко, — голос слона був м'який і добрий.

— Я не заслуговую на цей дарунок, — прошепотіла Коко знову.

Несучи важку в'язку бананів, Коко думала про те, що подарунок слона вона поділить із жирафою Твігою, гіпотамом Буху і антилопою Дік-Дік.

Так вона і вчинила, і цей день став для

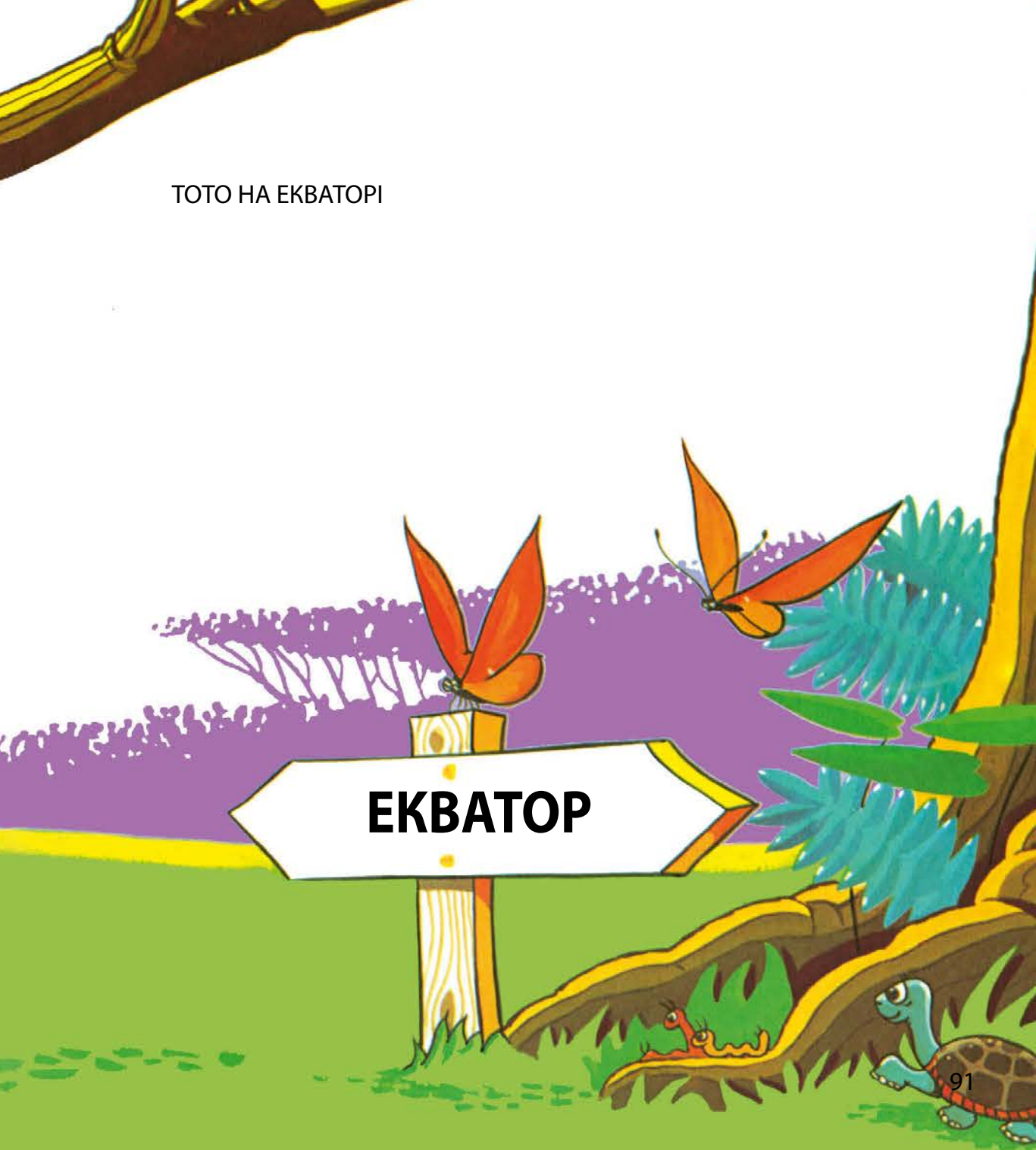
Коко найкращим днем народження з усіх.

Чи траплялося й тобі коїти зле? Ти думав, що після цього тебе розлюбили. І все-таки тебе продовжували любити! Чи знаєш ти Того, Хто тебе завжди любить? Це Ісус. Він умер за твої гріхи. Ти тільки повинен Йому сказати, що розкаюєшся в тому, що ти зробив. І тоді можеш бути впевнений, що Він пробачить тобі.

TOTO HA EKBATOPI

Мавпочка Тото вирушила у гості до родичів. Вони жили у глухих джунглях, де росли величезні дерева зі смарагдово-зеленим листям, а над озерами, граючи з ніжними біло-рожевими лотосами, пурхали метелики.

Раптом Тото побачила незвичайно високе дерево. Вона підійшла ближче й помітила поруч зі стовбуром дороговказ із написом:

«ЕКВАТОР».

Тото почула за спиною голос жирафи Твіги:

— Це дуже цікаве місце, Тото.

— Е-е, так, — підтвердив гіпопотам Буху. — Тут центр світу.

Очі Тото схвильовано заблищали.

— Насправді? — запитала вона.

— Так, — відповів Твіга. — Тепер можеш вибирати. Якщо ти видерешся он на той баобаб, що праворуч, ти опинишся на південній півкулі. Тоді ти перетнеш екватор. Отже, вибір за тобою, де ти хочеш бути.

Тото почухала потилицю. Маленькій мавпочці було важко зрозуміти таке.

Тото вже багато чула про чудове життя на півдні. Думки, мов вихор, проносилися в її голові. Як часто вона вже чула про мавп, які переселилися на південь. І ось їй відкрився шлях. Усе, що вона повинна була зробити, — це зважитись і переплигнути.

— Яке буде життя на півдні? — розмірковувала Тото. — Що я відчуватиму, якщо буду сидіти на тому баобабі на південній півкулі?

Її лихоманило від хвилювання. Чому б їй не перескочити туди й не жити на півдні? Чи все ж краще залишитися на півночі? Тото ходила по товстій гілці вперед і назад, зупинялася і знову крокувала туди й сюди.

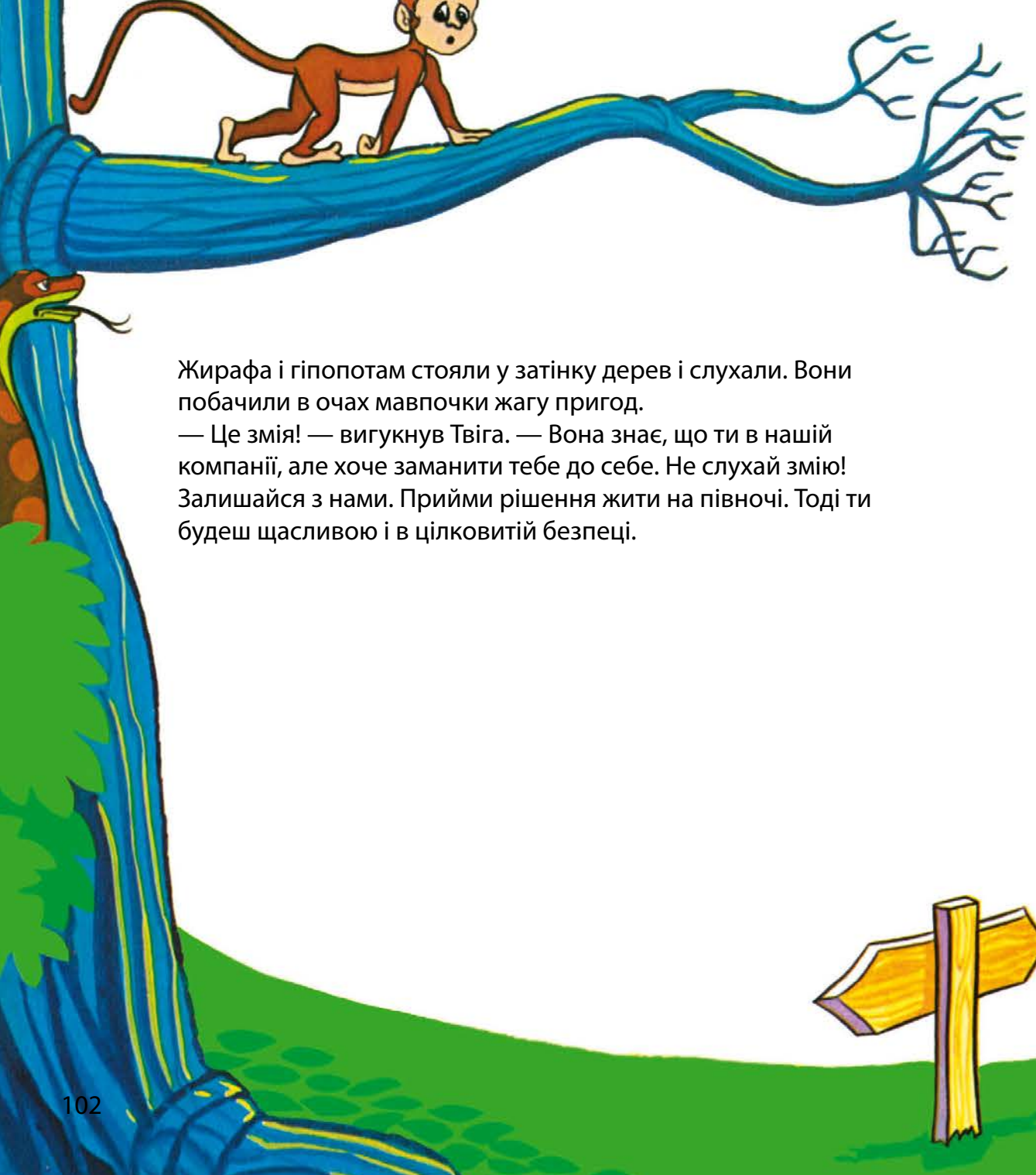

Раптом Тото почула дивний голос, ласкавий і звабливий:
— На півдні ти будеш чудово жити, маленька мавпочка! Злізай швидше, я покажу шлях, яким тобі йти. На тебе чекають цікаві й захоплюючі пригоди. Ти зможеш робити все, що тобі до цих пір було заборонено.

Жирафа і гіпопотам стояли у затінку дерев і слухали. Вони побачили в очах мавпочки жагу пригод.
— Це змія! — вигукнув Твіга. — Вона знає, що ти в нашій компанії, але хоче заманити тебе до себе. Не слухай змію! Залишайся з нами. Прийми рішення жити на півночі. Тоді ти будеш щасливою і в цілковитій безпеці.

Тото згадала про своїх друзів Твігу і Буху, про доброго слона і антилопу Дік-Дік. Тепла хвиля ніжності огорнула її серце. І вона зважилася. Вона побігла по гілці й голосно вигукнула:
— Я залишаюся на півночі!
Зробивши великий стрибок, вона впевнено вмостилася на гілці.

Тото притислася до стовбура, тремтячи від хвилювання. Вона прийняла рішення залишитися на півночі. Тото чекала, що зараз щось має статися. Але нічого не сталося. Вона не послухалася змії. Але нічого не відчувала. Усе залишалося як було. От уже й друзі опинилися поруч: Твіга, Буху і Дік-Дік. Вони з полегшенням дивляться вгору — на Тото.
— Ніколи не забувай дня, коли ти подивилася в очі змії,
— сказав Твіга.

І Тото пригадала раптом той жахливий день, коли ледь не стала здобиччю змії. Вона почула поруч ласкавий голос жирафи:

— Тото, може, ти думаєш, що на півдні краще, ніж тут. Не вір змії! Ніколи не ходи далі баобаба, який стоїть іще на північній півкулі. Пам'ятай про це!

Тото кивнула. Розум маленької мавпочки все ще перебував у збентеженні.

— Твіга, чому я не відчуваю ніякої різниці, хоча й прийняла рішення всупереч змії? — запитала вона. — Чому треба залишатися на півночі, якщо на півдні так добре?

— Чому? Ти ще дурненька. Коли підростеш, ти сама це зрозумієш. Чим далі ти йтимеш, тим очевидніше буде, що ти на вірному шляху. І тим щасливішою будеш ти.

Тото все ще сиділа на гілці дерева. Вона читала слово на дороговказі зліва направо і справа наліво. Вона читала його, ухопившись за гілку і гойдаючись взад-вперед.

— Вірно, — сказала вона. — Навіть якщо я нічого не відчуваю, все ж прийняла правильне рішення.

— Так, Тото, твоя правда, — посміхнувся Твіга.

— Е-е, так, — підтвердив Буху, — чим дорослішою ти будеш, тим ясніше почнеш це усвідомлювати.

Тото пішла поруч із ними. Вона була рада, що прийняла правильне рішення. А змія з гучним шипінням поповзла у куці.

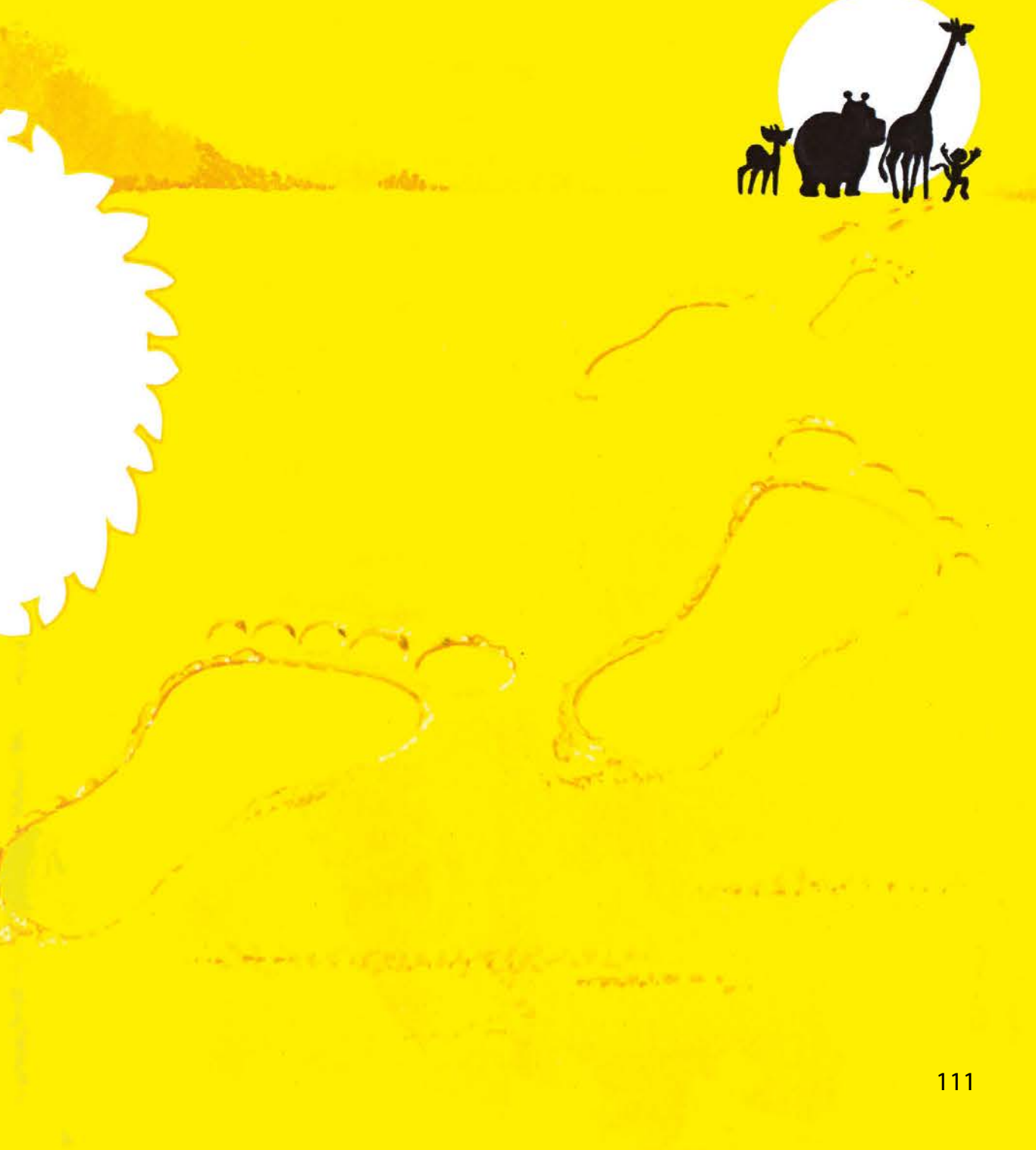

Чи не траплялося і з тобою, що ти не знав, який шлях правильний? Іноді ти йшов хибним шляхом. Тоді ти просив Ісуса допомогти тобі потрапити на вірну дорогу. Якщо ти будеш чинити так, як цього хоче Бог, ти, може статися, не відчуватимеш нічого особливого, але твоє життя зміниться.

ЕКВАТОР

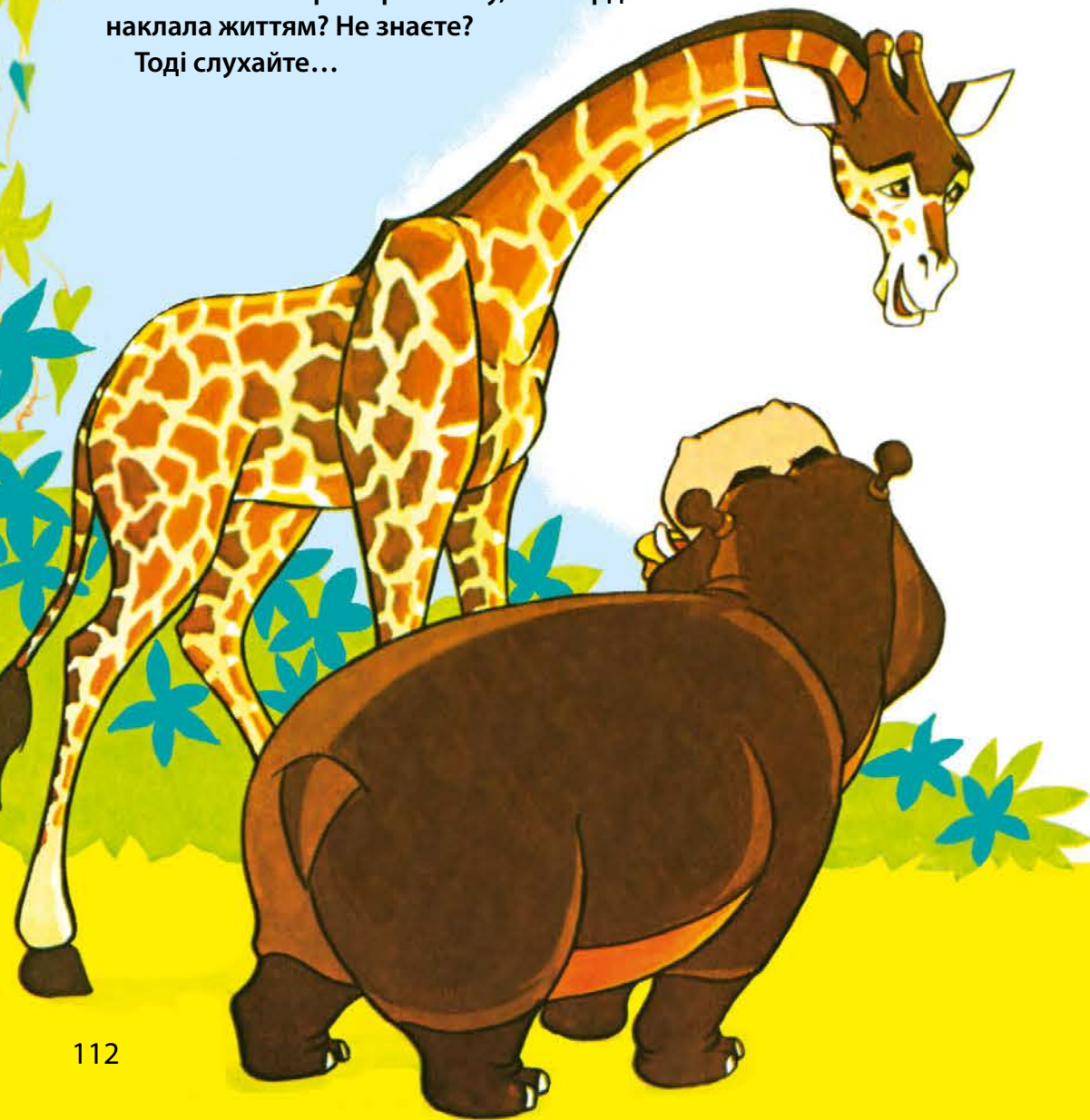

— Дауді, розкажи, будь ласка, яку-небудь історію. Одну-єдину, — попросили діти.

Вони сиділи під баобабом і благально дивилися на Дауді. Дауді, помічник лікаря у джунглях, трохи замислився.

— Знаєте історію про мавпу, яка гордо неслася і мало не наклала життям? Не знаєте?

Тоді слухайте...

МАВПА У ЛЕВОВІЙ ШКУРІ

— Сьогодні в джунглях чудовий день! — говорили звірі. Тільки гіпопотам Буху мовчав. Одне питання не давало йому спокою.

— Гей, Твіга, — звернувся він нарешті до жирафи, — леви спроможні лазити по деревах?

— Іноді, — сказав Твіга.

— Подивись-но на цього, — продовжував Буху. — Він тільки-но гойдався на своєму — е-е — хвості на гілці дерева. Може, це він від люті?

— Мені здається, цього лева нам нема чого боятися, — посміхнувся Твіга. — Ходім, привітаємо його.

— Гей, ти там, угорі! — гукнув Буху.

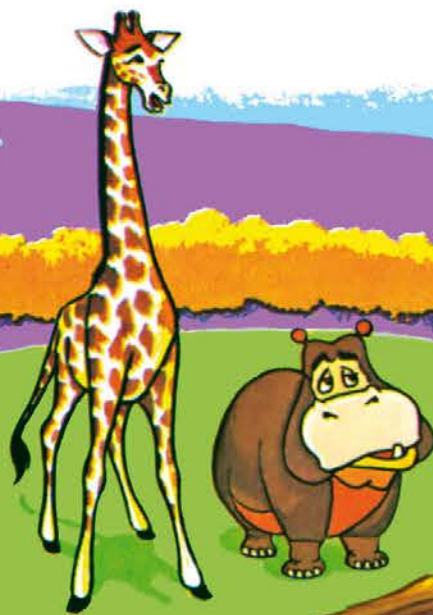
— Га? Р-р-р-р! Не підходьте близько, а то я розірву вас на шматки. Р-р-р!

— Справді? — сказав Твіга. — А хто ти такий?

— Невже не бачиш? Я — цар звірів!

— Тото! Ти натягла на себе побиту міллю левову шкуру і стверджуєш, що ти лев. Просто смішно!

— Не смій так зі мною розмовляти, Твіга, а то я тебе з'їм. Я більше не мавпа! Я стала левом. Я все роблю, як лев. Їм, що їдять леви. Рикаю, як лев: р-р-р! І ходжу туди, куди ходять леви!

Твіга почав її умовляти:

— Ти не зробишся левом, якщо будеш наслідувати його.

— Ох, — зітхнув Буху.

— Що-о?! — вигукнула Тото. — Левова шкура сидить на мені просто чудово. Я маю шляхетний і дикий вигляд і...

— Щоб бути левом, треба ним народитися. Ти повинна стати новою істотою, — продовжував Твіга.

Але Тото не слухала.

— Подивись на мою левову ходу, Буху! — вигукнула вона.

— Яка я спритна. Хотілося б мені знати, скільки розумних звірів живе у джунглях.

— В усякому разі, на одного менше, ніж ти гадаєш, — сказав Твіга. — Ти розпочала небезпечну гру.

— Що буде, якщо ти зустрінешся з іншими звірами? — запитав Буху.

Тото засміялася:

— Сьогодні вранці мені зустрілася гієна. Щойно вона мене побачила — так стрімголов кинулась геть, тільки п'ятами наживала. Вона знає, чого їй слід чекати від лева.

— А що буде, коли тобі зустрінеться носоріг у поганому гуморі або зголоднілий леопард?

Тото загарчала.

— Що? Вони побачать мене, царя джунглів. Коли вони почують мій рик, вони затремтять; коли почують мій голос, бігтимуть щодуху, висолопивши язика.

— Г-м, може, ця мавпа порозумнішає тільки тоді,
коли обпечеться, — подумав Буху.
Раптом він відчув небезпеку.

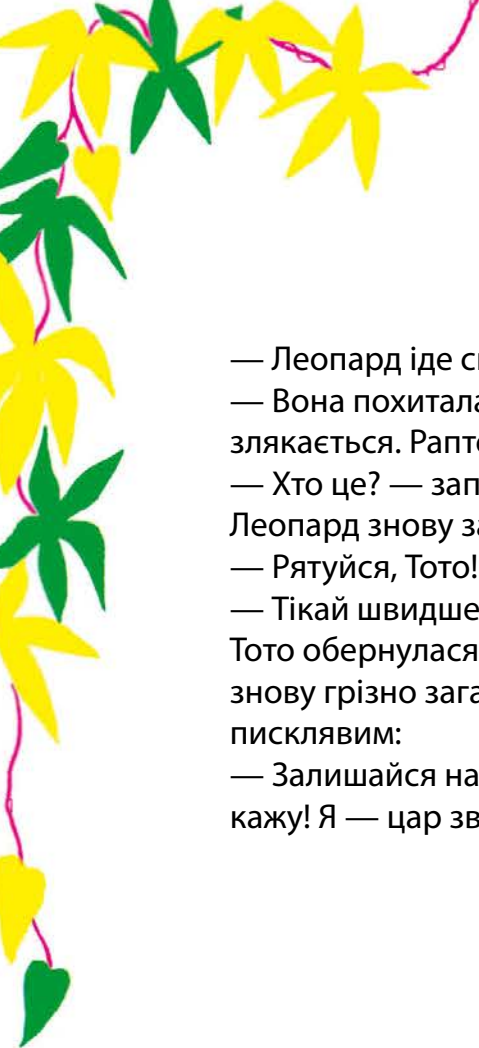
— Стережися! — попередив він. — Я відчуваю наближення леопарда. Тото, швидше вилазь на дерево, поки він тебе не побачив. Пішли, Твіга!

— Послухайся його! — вигукнув Твіга. — Роль лева ти можеш зіграти пізніше!

Але Тото тільки наморщилася.

— Я не боюся! Леопарди знають, чого їм треба чекати від лева. Р-р-р-р! Тікай, Буху, ховайся, якщо боїшся.

— Леопард іде сюди? От я йому покажу! Р-р-р-р! Р-р-р!
— Вона похитала лівовою гривою і засміялася: — Тепер він злякається. Раптом вона почула гарчання.
— Хто це? — запитала вона.
Леопард знову загарчав.
— Рятуйся, Тото! — закричав Твіга здалеку.
— Тікай швидше! — підхопив і Буху.
Тото обернулася й побачила леопардові очі. Леопард знову грізно загарчав. Голос Тото став раптом підлесливо-писклявим:
— Залишайся на місці, гарне кошенятко! На місці, я тобі кажу! Я — цар звірів чи... ДОПОМОЖІТЬ!

Тото загубила свою левову шкуру, коли з мавпячою спритністю стрибнула на дерево і врятувалася від переслідувача, улаштувавшись на тонкій гілці.

Леопард видерся на те ж саме дерево. Він сів на товсту гілку і став чекати, спостерігаючи за Тото. Він очікував цілий день, увесь час думаючи про соковите мавпяче м'ясо. Коли сонце зайшло за обрій і з'явився місяць, він усе ще чекав. А потім, коли леопард задрімав, до дерева підбіг Твіга, Тото стрибнула на його довгу шию і таким чином врятувалася від неминучої смерті.

— Ось вона, мавпяча мудрість, — сказав Твіга.

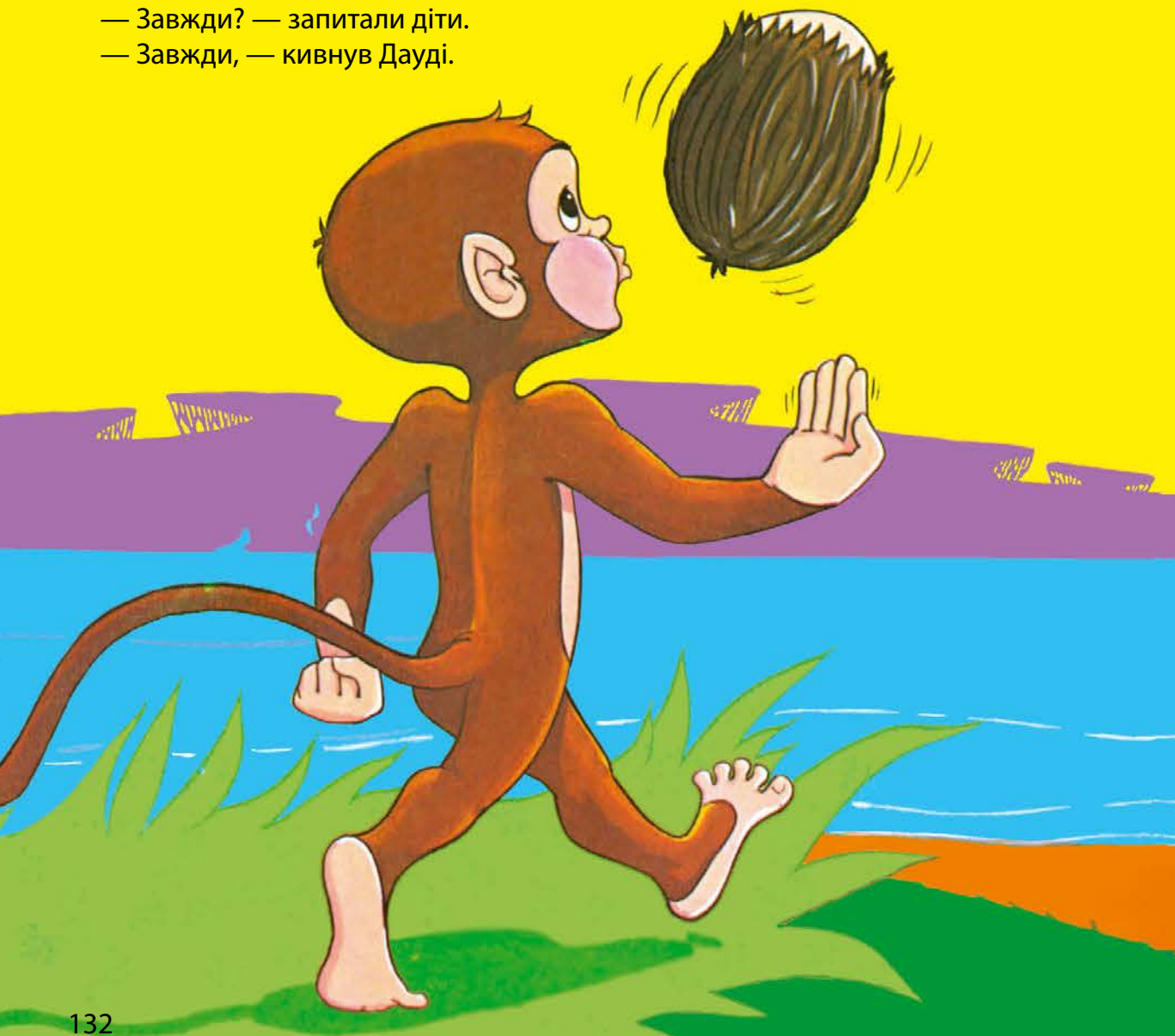
Тото сумно кивнула.

- Твіга мав рацію, чи не так? — посміхнувся Дауді.
— Звичайно! — хором пролунало у відповідь.
— Ха-ха-ха, — засміявся маленький Мегого, — ну й незрозумна ж Тото. Адже мавпа не стане левом, якщо вона надіне лвову шкуру і рикатиме, як лев.
— Вона зрозуміла це відразу, щойно з'явився леопард, — перервала його Єлизавета.
— Вірно, — кивнув Дауді. — Ми теж не станемо християнами, якщо будемо наслідувати їх і говорити, як вони. Якщо виникнуть труднощі, якщо огорне страх чи хто-небудь розсердить нас, то одразу буде помітно, чи живе в нас Ісус чи ми тільки наділи «левову шкуру» християнина.
— А якщо Ісус живе в нас, — запитав Мегого, — тоді ми християни?
Дауді посміхнувся:
— Так. Ісус приходять до кожного, хто Його про це просить, і робить з нього нову людину.

Якось Дауді знову сидів із дітьми під баобабом. Прийшов час розповідати нову історію. І Дауді розпочав:
— Сьогодні я розповім вам історію про дзеркало. Воно завжди точно відбиває вашу зовнішність.
— Завжди? — запитали діти.
— Завжди, — кивнув Дауді.

ГІПОПОТАМ І ДЗЕРКАЛО

Мавпочка Тото знайшла кокосовий горіх і своєю радістю поділилася з антилопою Дік-Дік. — Дік-Дік, я знайшла дуже смачний кокосовий горіх. Ходімо, відшукаємо гіпопотама Буху. Нехай він його розколе. Ні в кого із звірів нема таких міцних зубів, як у нього.

Вони знайшли гіпопотама біля мілководної річки.

— Буху! — загукала мавпочка. — Як добре, що ми тебе зустріли!

— Мені здається, він нас не чує, — сказала Дік-Дік.

Тото уважно подивилася на Буху:

— Може, він спить? Але ні, очі в нього розплющені. Я хочу з ним поговорити.

І вона весело заговорила з гіпопотамом:

— Буху, мій любий товстий друже...

— Тепер ти все зіпсувала, — пробуркотів Буху.

— Я стояв тут і чекав, поки вода заспокоїться.

Вона мені сказала: «Коли вода стане зовсім гладенькою, у ній можна побачити своє обличчя».

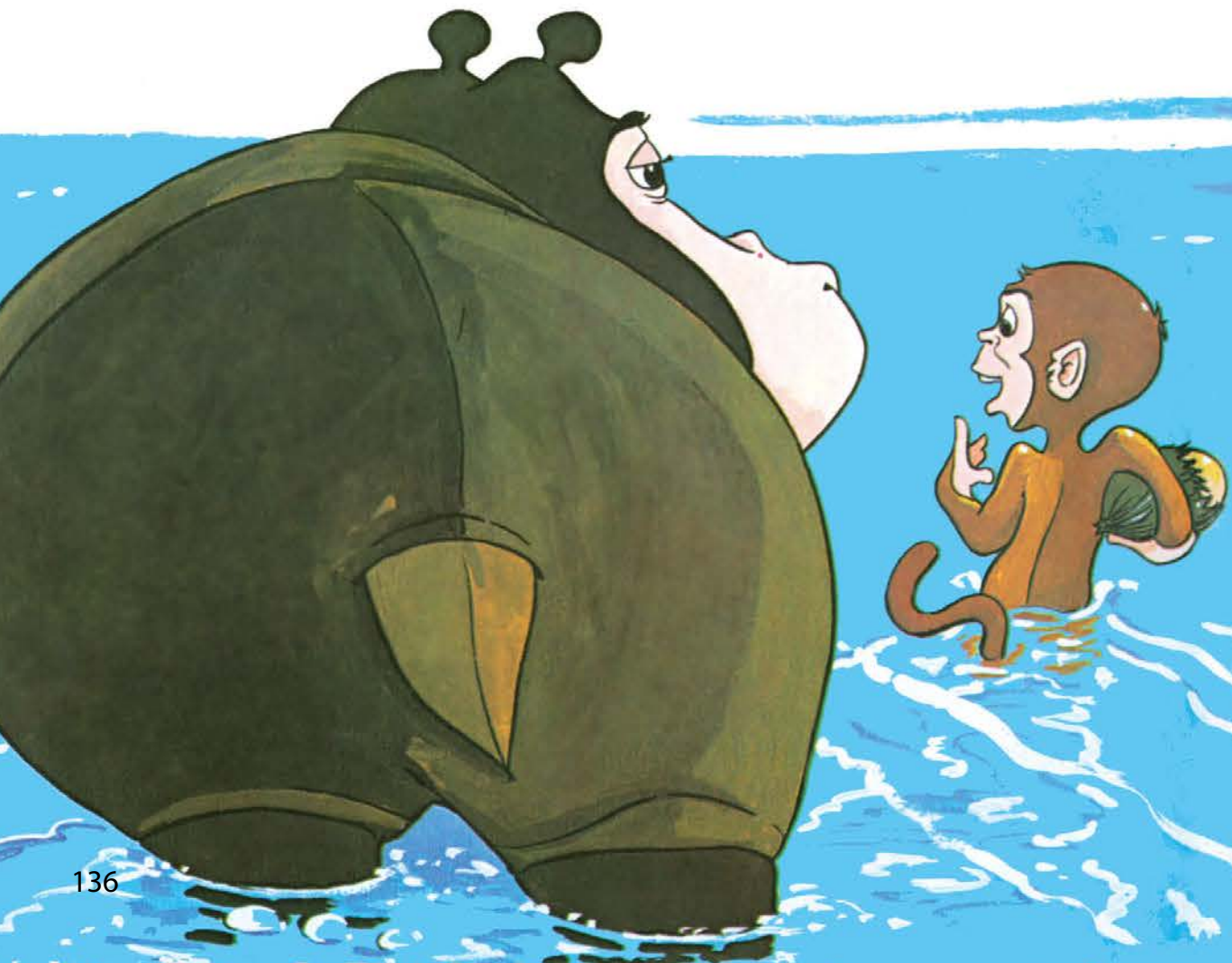
— Хто це сказав? — запитала Тото.

— Люба стара мавпа. Вона сказала: «Буху, коли вода стане зовсім спокійною, подивись у неї, і ти побачиш своє обличчя».

Дік-Дік привітно запитала:

— Буху, нам дуже шкода, що ми скаламутили воду, але чому ти хочеш побачити своє обличчя?

— О, — посміхнувся Буху, — ця добра стара мавпа сказала, що я вродливий, і тепер мені хочеться упевнитись у цьому.

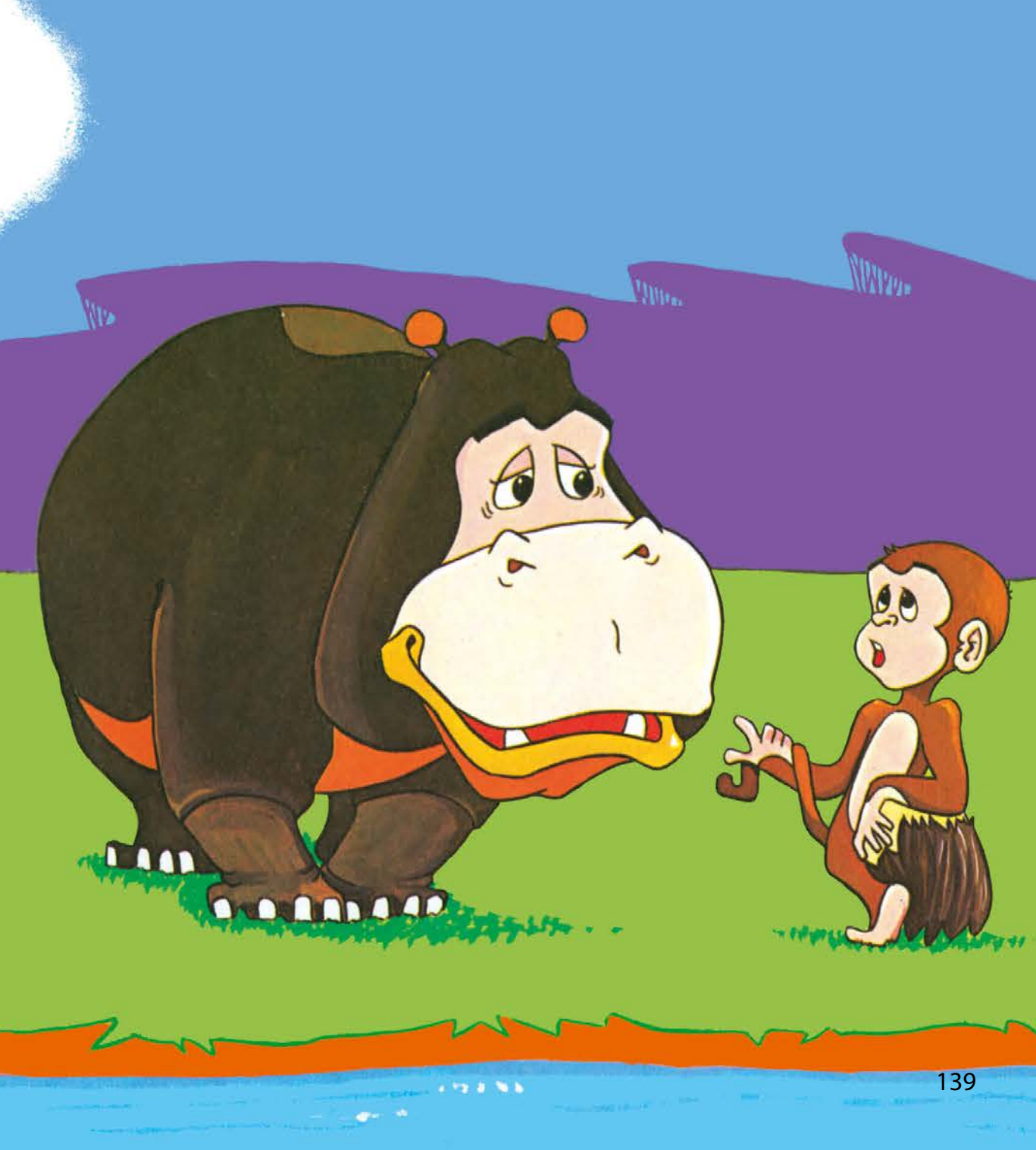

— Де ж ти зустрів стару мавпу? — запитала Тото, сміючись. — Вона що, сиділа під пекучим сонцем?

— Г-м, ні. Власне, вона стояла на березі річки. А їй треба було дістатися протилежного берега. Ріка глибока, а вона не вміла плавати. Тоді вона сказала: «Який ти вродливий, гіпопотаме!»

Тото розсудливо кивнула:

— Вона зрозуміла, очевидно, що ти не тільки красень, але до того ще й чудовий плавець, а крім того, ґречний і завжди готовий допомогти.

— Та-ак, — посміхнувся Буху, — все це вона знала про мене, хоча ніколи раніше не бачила.

Очі Тото знову заблищали.

— Загалом, вона сказала багато приємних речей, і ти за це переніс її через річку. Тоді ти, звичайно, і мені допоможеш. Дивись, ось кокосовий горіх. Розколи мені його, будь ласка, любий Буху!

— Така гречна мавпа, — бурмотів Буху. — «Вродливий гіпопотам», — сказала вона. Вона — справжній друг. Тото ще на крок наблизилася до гіпопотама.

— Я теж твій друг, Буху, — сказала вона. — Невже я не говорила тобі ще, який ти вродливий?

— Жодного разу, ніколи.

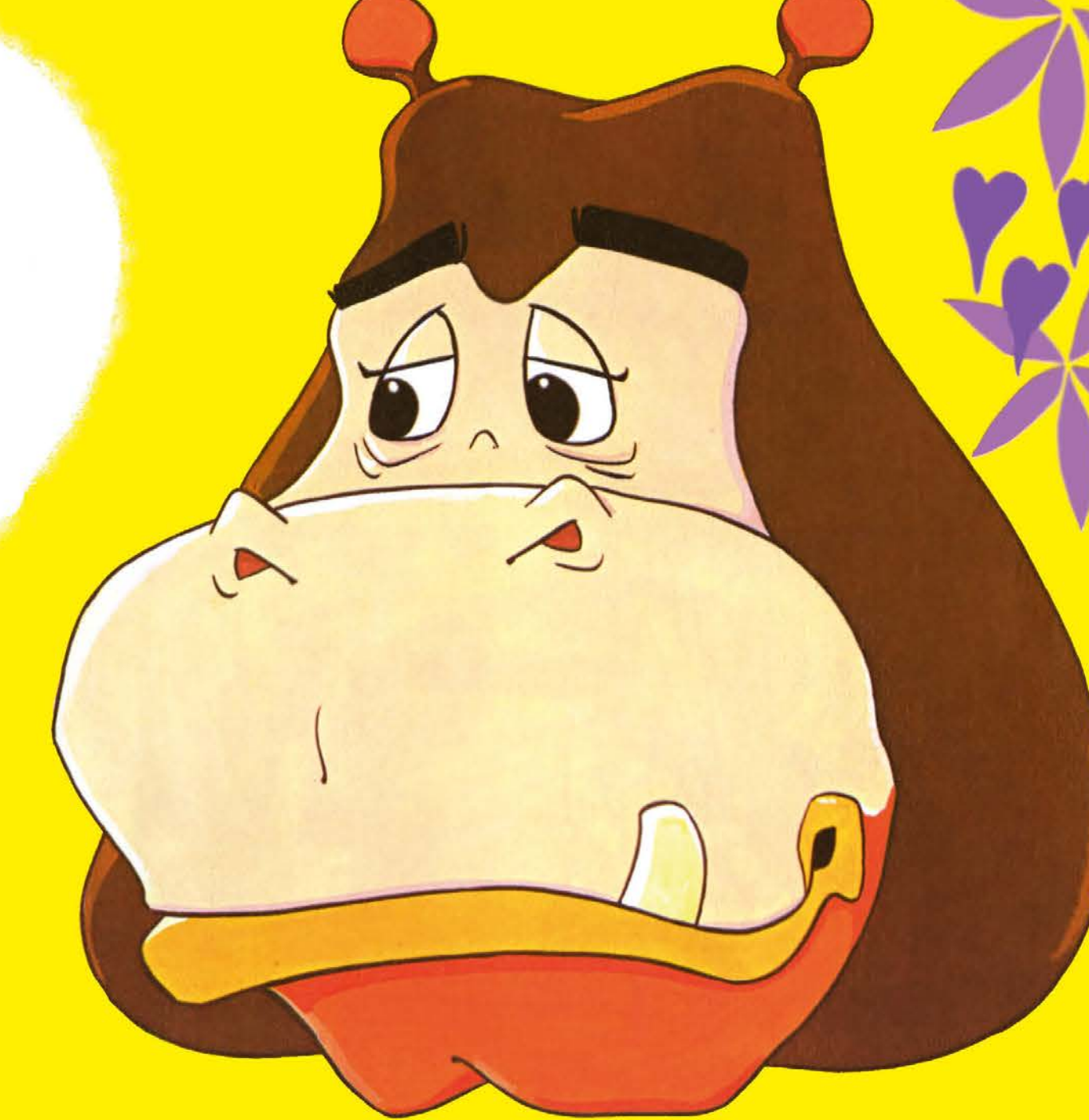
У голосі Буху лунав докір.

— О, я гадала, ти це вже давно знаєш. Я просто не хотіла, аби ти задирав носа. Буху, коли я дивлюсь на твоє обличчя, то бачу характер, хоробрість і силу.

— Як ти можеш усе це бачити на моєму обличчі?

— Я читаю це у його зморшках, — відповіла Тото.

- Розколи ж, будь ласка, горіх, — попросила Дік-Дік.
— Ні, тепер не можу, — відповів Буху. — Я йду шукати спокійну воду, бо спочатку хочу побачити своє обличчя.
— Якщо ти неодмінно хочеш побачити своє обличчя, — сказала Тото, — я принесу тобі дзеркало. Але подивившись у нього, ти розколеш нам, нарешті, горіх?
— Тільки після того, як подивлюся на себе, — повторив Буху.

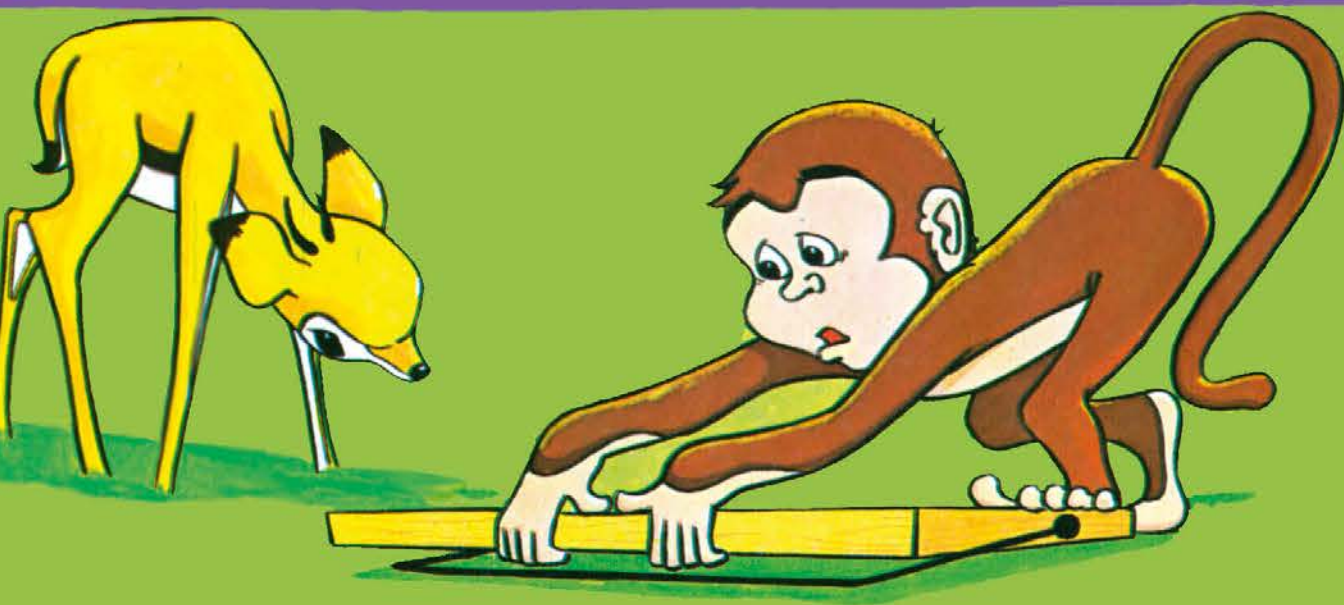

Тото притягла велике дзеркало і поставила перед Буху.
— Усім відійти назад, — вигукнула вона. — Воно тільки для тебе, Буху. Ось, подивись, який ти насправді.
Буху подивився у дзеркало.
— Ой, що це таке? — затинаючись, запитав він.
— Як — що таке? — перепитала Тото.
— Чиє це жирне й товсте обличчя там у дзеркалі?
— Твоє, — хихотнула мавпочка.
— Моє? Ні! Я не такий! Не може бути, щоб я мав такий вигляд! Кому хочеться мати подібну зовнішність!
Ненавиджу дзеркало...

Буху дуже розсердився. Голос його гримів:
— Це одна з твоїх дурних витівок, Тото, яких я не зношу.
«Який вродливий гіпопотам!» — сказала стара мавпа.
Неначе у мене такий вигляд. Дзеркало з глузду з'їхало. Ти хотіла поглузувати з мене, Тото, чи не так? Ну ж бо, поклади дзеркало!
Тото, вагаючись, подивилась на гіпопотама.
— Поклади! — наказав Буху.
— Що ти збираєшся робити?

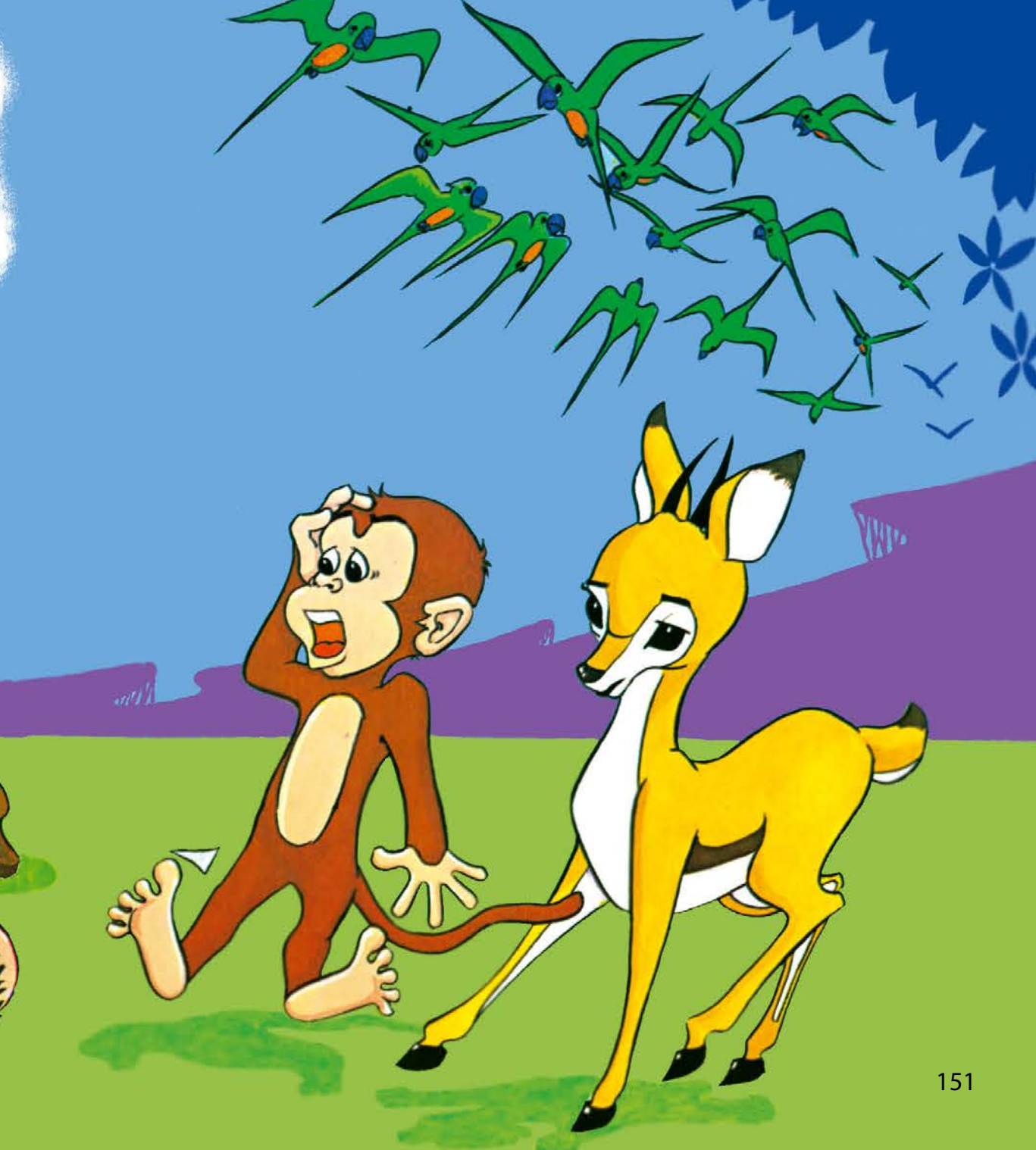

— От що! — закричав Буху і наступив на дзеркало.
Друзки полетіли на всі боки.
— Ти ж розбив його! — обурено вигукнула Тото.
— Так. Я ненавиджу дзеркало!

Глибоко розчарований, Буху пірнув у воду, так і не розколовши мавпочці її горіха.

— Який же Буху нерозумний, — вигукнули діти. — Адже дзеркало сказало правду!

— Так, — кивнув Дауді, — але правда йому не сподобалася. На його місці вона б і мені була неприємною.

Він підняв угору товсту книгу, вже знайому дітям, — Біблію.

— Дивіться, це велике дзеркало Боже. Кожному, хто у нього дивиться, воно показує, який він є, яким бачить його Бог.

Він подивився на одного хлопчика-африканця.

— Мегого, чи сподобалося тобі, коли ми нещодавно зазирали туди?

— Ні!

Мегого злегка почервонів і засміявся.

— Але ніхто не повинен залишатися таким, який він є.

Усі з цікавістю дивилися на Мегого. Той гладив свого собаку і мовчав.

— Твоя правда, — виручив його Дауді. — Адже в Біблії ми бачимо не тільки себе, але й Ісуса. І що ж говорить Він нам?

— «Прийдіть до Мене всі — і діти, і дорослі. Я хочу зробити вас новими людьми, які приносять Богові радість. Я настільки зміню вас, що ви з радістю будете дивитися у велике дзеркало Бога. Тому що Я люблю вас».

ТОТО І ЗІПСОВАНЕ ЯЙЦЕ

Двом маленьким мавпочкам, Тото і Коко, ніколи не сидиться на місці. Вони стрибають з гілки на гілку і грають у доганялки. Тому вони завжди голодні. Вони їдять банани та ягоди, жуків та горіхи. Але більше за все мавпочки люблять яйця.

На гілках старого дерева Тото і Коко знайшли гніздо.

— О, — промовила Тото, — де є гніздо...

— ...там є яйця, — хихотнула Коко.

Тото влізла на дерево, і, дійсно, у гнізді лежало велике сіре яйце.

— Лови! — гукнула Тото.
Коко простягла руки. Вона хотіла спіймати яйце. Але не
спіймала. Яйце впало й розбилося. Смердюча зелена рідота
потекла з нього.
— Фу! — зойкнули мавпочки і помчали геть.
Тільки мухи були раді яйцю.

Жирафа Твіга, гіпопотам Буху і антилопа Дік-Дік з деякої відстані спостерігали за тим, що відбувалося.

— Ну й ну, — пробуркотів Буху, — як це гарне яйце перетворюється на погане, смердюче?

Твіга засміявся.

— Поклади його на сонце, — сказав він, — і гарне яйце саме по собі зіпсується.

— Г-м-м, а як зіпсованому яйцю знову перетворитися на гарне? — запитав Буху.

— Це, на жаль, неможливо, — сказала Дік-Дік.

Твіга кивнув:

— Зіпсоване яйце ніколи не стане знову гарним.

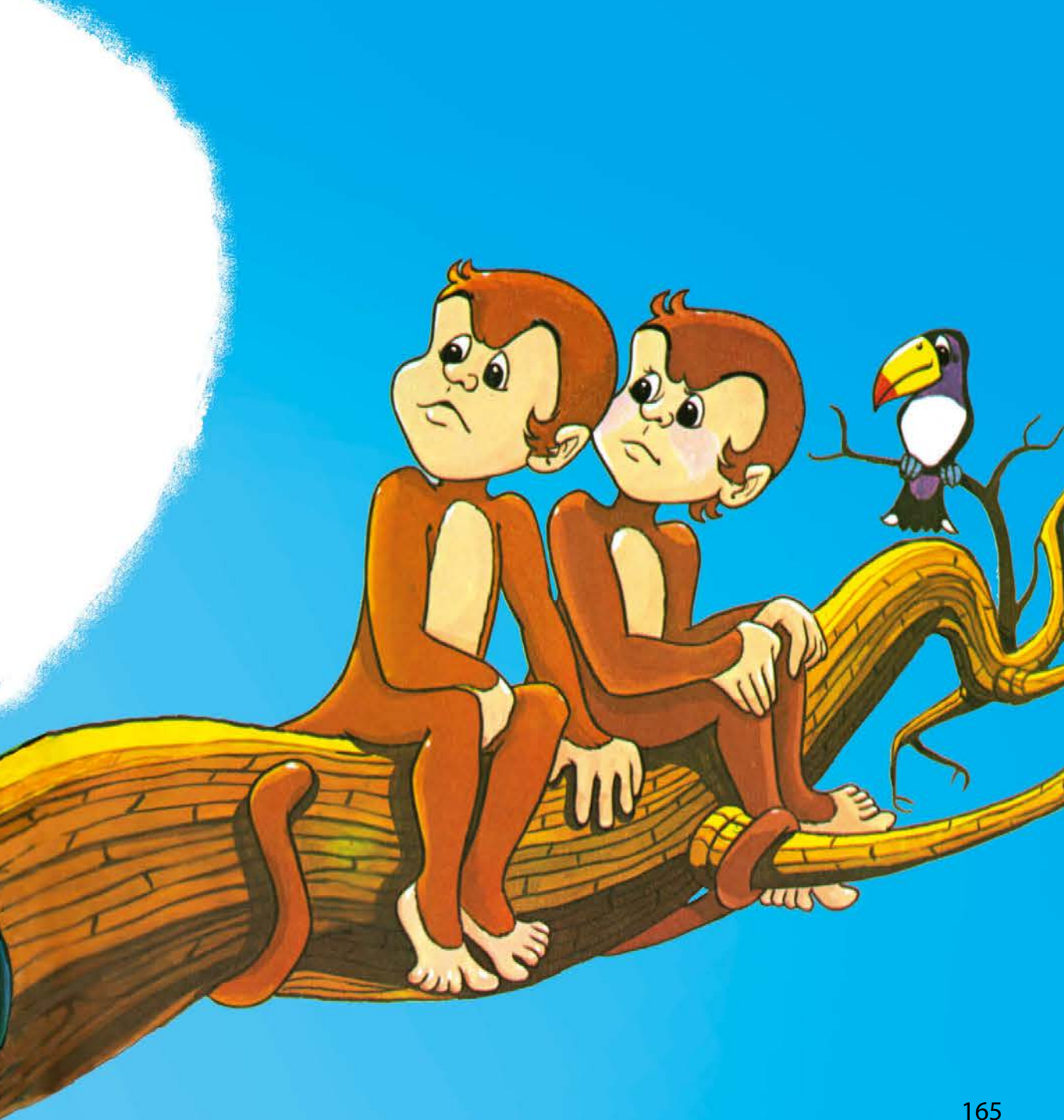

У цей час старий Ніані, дядько Тото і Коко, саме спускався стежкою до річки. У руці він ніс яйце. Воно було ще зовсім тепле. Він тільки-но дістав його з гнізда курки Куку. Ніані облизнувся. Гострою колючкою він обережно проткнув у яйці маленьку дірочку і з насолодою висмоктав вміст. Щоки його при цьому запали, а очі витріщилися.

Мавпочки з пожадливістю спостерігали за ним. Коли шкарлупа зовсім спорожня, Ніані кинув її на землю. Так роблять усі мавпи. Він заплющив очі від насолоди і сказав: — Яйця — ласощі для мавпячого шлунку. — Він ще раз облизнувся і додав: — Так. Але запам'ятайте: не будь-яке яйце — ласощі.

Дядько Ніані міцно ухопився хвостом за гілку. Потім він підвівся і, піднявши палець, звернувся до малюків із промовою: — Ви повинні знати, що деякі яйця — це образа для вашого нюху, страждання для язика і покарання для шлунку!

Тото і Коко, кивнувши, запитали:

— Чи можеш ти нам сказати, дядечку, які яйця гарні, а які ні? Ніані відповів, ретельно добираючи слова. Він зробив вигляд, ніби тримає яйце між великим і вказівним пальцями.

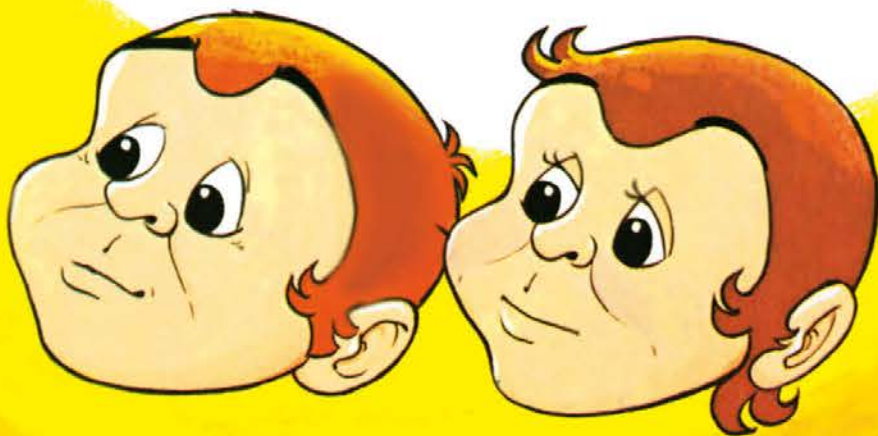
— Дехто роздивляється яйце, яке хоче з'їсти, під променями сонця. Але попереджаю! Очам властиво помилятися. Дехто прислуховується до яйця, — продовжував Ніані, роблячи вигляд, ніби підносить яйце до вуха. — Але і це ненадійний спосіб.

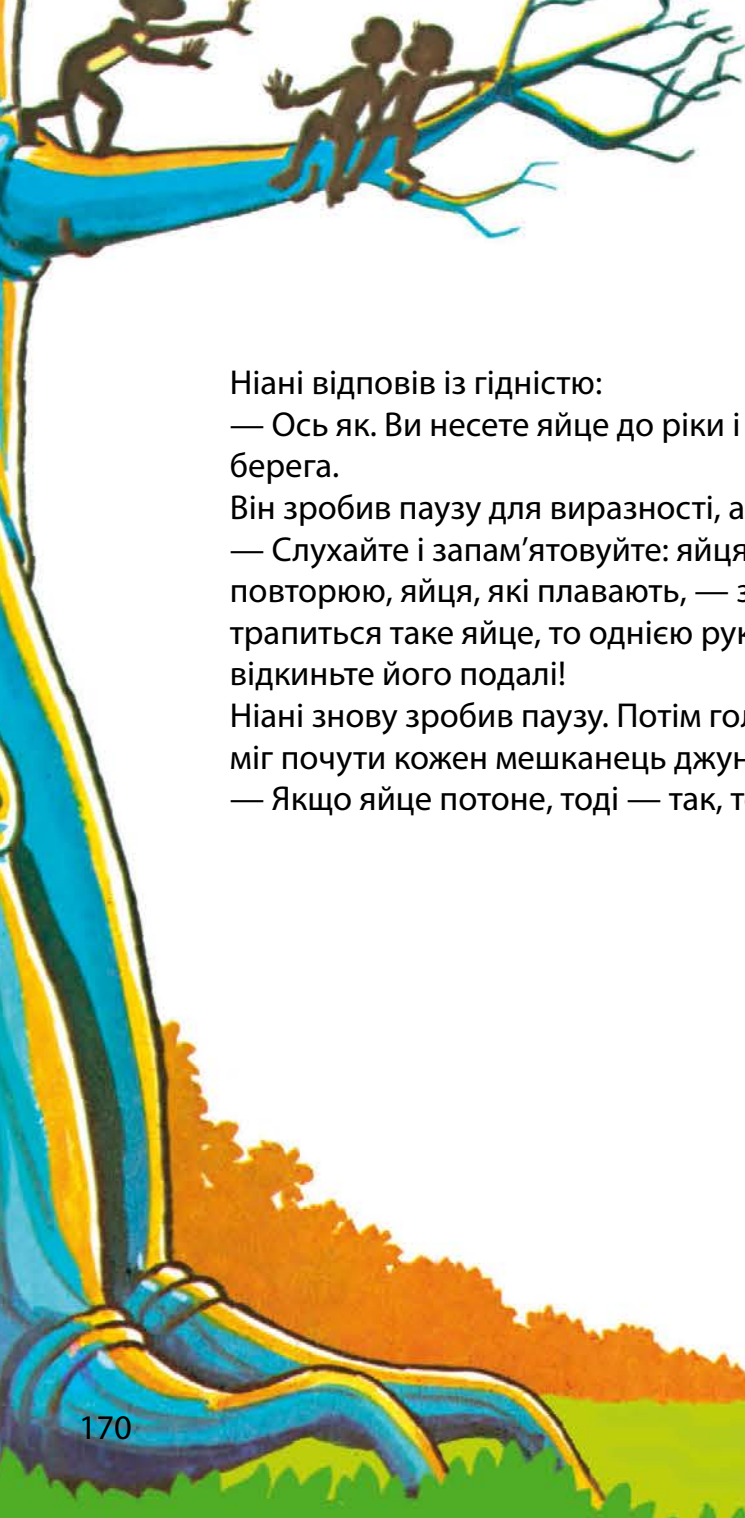
Він нахилився вперед.

— Хоч вірте, хоч ні, але найнерозумніші ті з мавп, які розбивають яйце, аби його понюхати.

Мавпи сумно закивали, і Тото солодким голосом попросила:

— Любий дядечку, ти такий розумний, розкажи, будь ласка, як же все-таки це робиться?

Ніані відповів із гідністю:

— Ось як. Ви несете яйце до ріки і кладете його у воду біля берега.

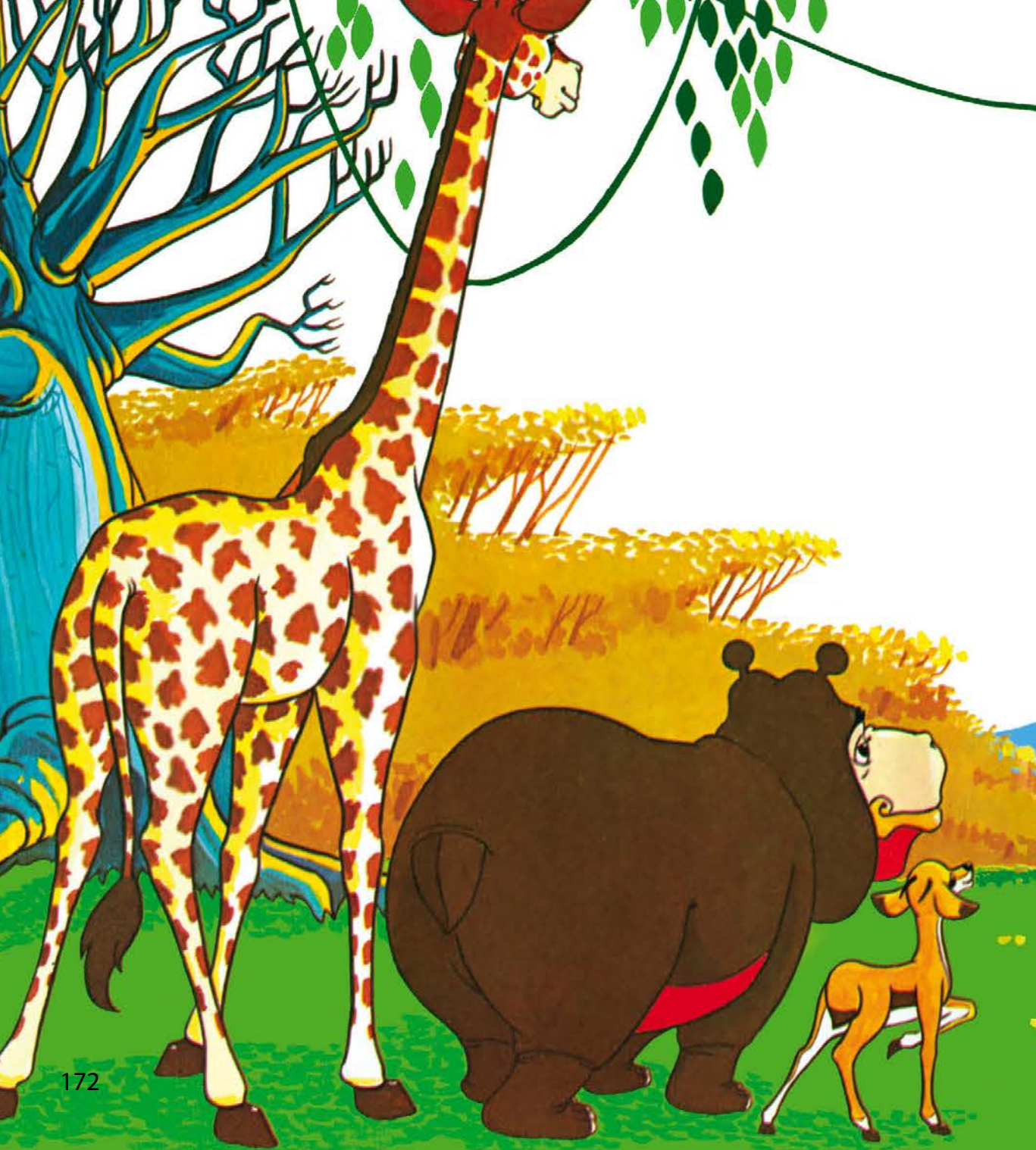
Він зробив паузу для виразності, а потім промовив:

— Слухайте і запам'ятовуйте: яйця, які плавають, — я повторюю, яйця, які плавають, — зіпсовані. Якщо вам трапиться таке яйце, то однією рукою затуліть носа, а іншою відкиньте його подалі!

Ніані знову зробив паузу. Потім голосно й чітко, так що його міг почути кожен мешканець джунглів, продовжив:

— Якщо яйце потоне, тоді — так, тоді воно гарне.

Твіга, Буху і Дік-Дік продовжували спостерігати за мавпами, які знову стрибали з гілки на гілку.

— Ніані дуже розумний, — сказав Твіга.

— О, так, — підтвердив Буху, — він дав добру пораду мавпочкам.

The background features a vibrant, stylized landscape. On the left, a large yellow sun with jagged rays is partially visible. Below it, a blue river flows through a landscape of orange and brown foliage. The sky is a solid, bright blue. A large, white, teardrop-shaped speech bubble is centered in the upper half of the image, containing text.

Подібні ситуації виникають і в житті людей. Ми теж не маємо змоги зазирнути в душу іншої людини. Але дехто це може. Це Ісус. Він знає все, про що ми думаємо, і бачить наші таємні думки, яких ніхто не бачить. Але Він хоче і може зробити дещо більше: поганих людей зробити гарними. Ми лише повинні попросити Його про це.

